

CHLOE WALSH

Laskóruj

YOLIO

CHLAPCI Z TOMMENKY #2

CHLOE WALSH

Laskoruj
13

CHLAPCI Z TOMMENKY #2

Preložila Lucia Lukáčová

Chloe Walsh
KEEPING 13

Copyright © 2018, 2024 by Chloe Walsh
Translation © 2025 by Lucia Lukáčová
Cover design by Brittany Vibbert/Sourcebooks
Cover images © iraua/ Shutterstock, Jag_cz/Adobe Stock,
atk work/Shutterstock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0131-2

*Nikki Ashtonovej,
vzácnej priateľke na celý život*

Poznámka autorky

Žaskóruj 13 je druhá časť série *Chlapci z Tommenky* a druhá kniha o Johnnym a Shannon.

Jej dej môže byť miestami smutný, preto nabádam čitateľa k obozretnosti.

Pre svoj sexuálny obsah, násilie, vážne témy a situácie či početné vulgarizmy je kniha určená čitateľom od šestnásť rokov.

Dej sa odohráva na juhu Írska v roku dvetisícpäť.

Srdečná vďaka za to, že ste sa vydali na toto dobrodružstvo so mnou.

S láskou

Chloe xxx

1

On alebo my

SHANNON

„Mama, vyber si,“ zahrnel Joey. „On alebo my?“

Ochromená až na dreň som sedela na rozheganej stoličke pri kuchynskom stole a na líce si pritláčala utierku na riad. Ani som nedýchala, a to z dvoch dôvodov.

Po prvé, otec sa nachádzal sotva meter odo mňa, čo moje telo vyradilo z prevádzky.

Po druhé, každý nádych ma bolel.

Krvavú utierku som pohodila na stôl, otočila som sa na stoličke a pokúsila sa o ňu oprieť bokom. Útrpne som zastonala, keď ma zasiahla vlna bolesti.

Akoby ma ktosi polial benzínom a zapálil. Horel mi každý centimeter tela a hlasno protestoval, vždy keď som sa nadýchla príliš hlboko. Pochopila som, že som v kaši. Stalo sa mi niečo vážne, no nevládala som sa ani pohnúť. Sedela som presne tam, kde ma Joey zanechal. Nezostala vo mne ani štipka energie, aby som sa vzoprela.

To je zlé. Shannon, to je naozaj zlé.

Horko-ťažko som vydržala vzlyky a posmrkávanie mladších bratov, ktorí sa chúlili za Joeym. Nemohla som sa však na nich pozrieť. Keby som to urobila, určite sa zosypem. Namiesto toho som sa zamerala na Joeyho. Z jeho statočného gesta som čerpala silu. Nespúšťal oči z rodičov a žiadal viac.

Pokúšal sa nás zachrániť pred životom, z ktorého sa ani jednému z nás nedarilo vyslobodiť.

„Joey, len sa na chvíľu upokoj...“ ozvala sa mama, no brat ju nenechal dopovedať.

Rozzúrený dobiela vybuchol ako sopka priamo uprostred našej rozpadávajúcej sa kuchyne. „Kurva, nech ti ani nenapadne vyhovárať sa!“ Útočne namieril prst na mamu a zavrčal: „Aspoň jediný raz v tom svojom zasranom živote sa rozhodni správne a vyraz ho.“

V jeho hlase som zachytila zúfalstvo. Posledné iskierky jeho viery v našu matku rýchlo vyhasínali, kým ju zaprisahával, aby ho počúvla.

Mama len sedela na kuchynskej dlážke, striedavo po nás blúdila pohľadom, no ani sa nepohla, nieto aby k nám prišla. Nie, zostávala na svojom mieste.

Pri ňom.

Bolo mi jasné, že sa ho bojí. Chápala som, že z muža v našej kuchyni doslova skamenela, lenže dospelá tu bola ona.

Od nej sa očakávalo, že bude zrelou matkou a ochrankyňou, nie od osemnásťročného chalana, ktorému tá rola nevdojak pripadla.

„Joey,“ zašepkala a prosebne naňho hľadela. „Môžeme sa...“

„On alebo my?“ dookola opakoval Joey čoraz odmeranejším tónom.

„Mami, on alebo my?“

On alebo my.

Tri slová, ktoré mali mať väčší význam a dôležitosť než hociktorá iná otázka, čo som kedy počula. Malo to však háčik – v hĺbke duše som cítila, že nech na ňu mama odpovie akokoľvek, nech seba aj nás akokoľvek oklame, dopadne to rovnako.

Vždy to tak dopadlo. Vytušila som, že teraz si to už uvedomili aj bratia. Joey určite.

Zdalo sa, že je zo seba neuveriteľne sklamaný, ako tam stál pred mamou a čakal na odpoveď, ktorá sotva čosi zmení. Za človeka hovoria jeho činy a mama zosobňovala živú bábkú, ktorej nitkami hýbal náš otec.

Nemohla sa rozhodnúť, pretože najskôr potrebovala jeho súhlas.

Vedela som, že hoci sa mladší bratia modlili za riešenie, táto chvíľa nebude ničím mimoriadna.

Nič sa nezmení. Nič sa nenapraví.

Vyberie sa lekárnička, mopom sa zmyje krv, utrá sa slzy, vymyslí sa nejaká historka, otec sa na deň-dva vyparí, a potom sa všetko vráti do starých koľají.

Sľuby sa sľubujú, blázni sa radujú – motto rodiny Lynchovcov.

K tomuto domu sme boli všetci pripútaní ako starý dub svojimi koreňmi v zemi. Nebolo z neho úniku, kým nedovŕšime dospelosť a nevypadneme.

Bola som príliš vyčerpaná, aby som o tom premýšľala. Zviezla som sa na stoličke, všetko vnímala, a predsa nevnímala vôbec nič. Akoby ma odsúdili do žalára bez možnosti prepustenia na podmienku.

Schúlila som sa do predklonu, držala sa za rebrá a čakala, kým sa to skončí. Adrenalin zo mňa bleskovo vyprchal a na jeho miesto nastupovala agónia, ktorá sa vedome nedala uniesť. V ústach som cítila výraznú pachuť hustej krvi a pre nedostatok vzduchu v pľúcach sa mi krútila hlava a bolo mi mdlo. Končeky prstov mi striedavo tŕpli a brneli.

Všetko ma bolelo, bola som odpísaná.

Bolesť aj tie naše nekonečné sračky ma úplne odrovnali. Nechcela som tento život, do ktorého som sa narodila. Nechcela som túto rodinu. Nechcela som ani toto mesto, ani jeho obyvateľov.

Nič z toho som nechcela.

„Tak ti niečo prezradím,“ nakoniec vyštekol Joey, keď mu neodpovedala. Slová sa z neho valili chladným tónom. Bolo mi jasné, že v ňom vrú ako jed, ktorý bolo treba vypudiť z útrobov jeho zlomeného srdca. Rozumela som mu, pretože som to cítila rovnako.

„Vedz, že v tejto chvíli ťa nenávidím väčšmi, ako som kedy nenávidel jeho.“ Triasol sa na celom tele, dlane po bokoch stískal do pästí. „Vedz, že si pre mňa prestala byť matkou – niežeby som nejakú niekedy mal, to v prvom rade.“ Stisol zuby, aby ovládol svoju bolesť a nepremohla ho. Hrdosť mu nedovoľovala pred týmito ľuďmi prejsť svoje pocity.

„Od tejto chvíle si pre mňa mŕtva. A svoje sračky si už rieš sama. Keď ťa nabudúce udrie, už tu nebudem, aby som ťa kryl.“

Keď nabudúce prechlasce všetky prachy a ty nenakrímiš decká alebo vás odpoja od elektriny, nájdí si voľajakého iného debila, ktorý ťa založí. Keď ťa nabudúce zhodí zo schodov alebo ti doláme ruku počas ďalšieho opileckého záchvatu, budem pozerat' inam, presne ako teraz ty v tejto kuchyni. Od tejto chvíle tu už nie som pre teba, aby som ťa pred ním bránil, tak ako si tu nebola ty pre nás a neochránila nás.“

Strhla som sa pri každom slove, ktoré sa mu vyrinulo z úst. Hlboko v srdci som cítila jeho bolesť, ako prestupuje do mojej.

„Takto sa s mamou nebudeš baviť,“ hrozivo zavrčal otec a stal do stoja svojich deväťdesiat kíl a vyše stoosemdesiat centimetrov. „Zasran jeden nevďačný...“

„Ty odporný netvor, nech ti ani nenapadne prihovárať sa mi,“ vystríhal ho Joey a gánil naňho. „Máme spoločnú krv, ale to je tak asi všetko. Starec, my dvaja sme skončili. Môžeš sa trebárs smažiť v pekle, je mi to fuk. Úprimne dúfam, kurva, že v ňom skončíte obaja.“

Vtom som pocítila, ako mi plece nežne zovrela čiasí ruka. Preľakla som sa a zakvílila od bolesti. „Už je dobre,“ pošepol mi Tadhg a ďalej ma držal. „Som pri tebe.“

Zatvorila som oči a po lícach mi stekali slzy.

„Myslíš si, že sa so mnou môžeš takto baviť?“ Otec si chrbtom ruky utrel tvár a pritom si krv rozmazal až na predlaktie. „Chlapče, došľaka, je načase, aby si sa spamätal...“

„Mňa nazývaš chlapcom?“ Joey prudko zaklonil hlavu a sucho sa zarehlil. „Mňa, čo takmer celý život vychovávam tvoje zasrané decká? Mňa, čo dávam do poriadku váš bordel a riešim to, za čo ste zodpovední vy dvaja? Mňa, čo doťahujem veci za celkom zbytočných rodičov, čo stoja zahovno?“ Joey rozzúrene rozhodil rukami. „Síce mám len osemnásť, ale som väčší chlap, než si bol kedy ty!“

„Nepokúšaj šťastie,“ zavrčal rozzúrený otec a alkohol z neho rýchlo vyprchával. „Daj si povedať...“

„Lebo čo, došľaka?“ vysmial ho Joey a mykol nad tým plecom. „Zmlátiš ma? Jednu mi vrazíš? Dokopeš ma? Vytiahneš opasok? Dobiješ mi nohy hurlingovou pálkou? Rozbiješ mi fľašu

o hlavu? Budeš ma týrať?“ Pokrútil hlavou a vysmial ho. „Hádaj čo, starec. Už nie som ten malý ustráchaný chlapček. Nie som bezbranné dieťa. Nie som vydesená tínedžerka a nie som ani tvoja otľkaná manželka.“ Prižmúril svoje zelené oči a dodal: „Takže nech mi urobíš hocičo, prisahám, že ti to desaťnásobne vrátim.“

„Vypadni z môjho domu,“ hrozivo potichu zasipel otec. „Hneď, chlapče.“

„Teddy, prestaň!“ zakvílila mama a rozbehla sa k nemu. „Nesmieš...“

„Kurva, zavri zobák, ženská!“ zreval otec a vyvršil sa na mame. „Lebo ti zmaľujem ksicht! Počula si ma?“

Mama sa strhla a uprela na Joeyho bezradný pohľad.

Joey stál ako prikovaný. Zjavne zvädzal vnútorný boj, no nepribehol k nej.

„Nemôžeš ho vyhodiť...“ Mama onemela, keď s nefalšovanou hrôzou v očiach pozrela na človeka, za ktorého sa vydala. „Prosím.“ Po bledých lícach sa jej rozkotúľali slzy. „Je to môj syn...“

„Aha, takže teraz som tvoj syn? Nenamáhaj sa.“

„Za všetko môžeš ty, dievča,“ vzápätí vyštekol otec a zagánil na mňa. „Kurvíš sa v tom prekliatom meste a túto rodinu privádzaš iba do problémov! Ty si tomu na vine...“

„Ani sa tam nepribližuj,“ vystríhal ho Joey a zvýšil hlas. „Doriti, neopováz sa na ňu ani pozrieť.“

„Je to tak,“ rozčuľoval sa otec a svoje hnedé oči upieral na mňa. „Len zaberáš miesto, a tak je to odjakživa.“ Tvár skrútil do nemilosrdnej grimasy a dodal: „Hovoril som to tvojej matke, no nepočúvala ma. Ja som však vedel svoje. Už keď si bola malá, tušil som, čo si zač. Prekliaty skrček.“ Fľochol na mňa a vyblafol: „Neviem, skadiaľ si sa vzala.“

Pozrela som sa na človeka, ktorý ma celý život týral. Stál uprostred kuchyne, vo svojej ohromnej sile, s ktorou bolo treba počítať. Dve silné paže zakončené dlaňami zovretými do pästí môjmu telu ublížili toľkokrát, že už to ani nespočítam. Ale ešte väčšie škody na mne napáchali jeho slová, jeho jazyk.

„Teddy, to je lož!“ vyjachtala mama. „Shannon, miláčik, nie je to...“

„Nikdy sme ťa nechceli,“ ďalej ma mučil svojimi slovami. „Vedela si to? Mama ťa nechala týždeň v nemocnici a zvažovala, že sa ťa vzdá, no premohol ju pocit viny. Ale ja som nikdy nezmenil názor. Nemohol som sa na teba ani pozrieť, tobôž aby som ťa mal rád.“

„Shannon, nepočúvaj ho,“ prikázal mi Joey, a z jeho hlasu už presakovala ľútosť. „Klame, hajzel. Je totálne mimo. Nevšímaj si to. Shan, počuješ ma? Nevšímaj si ho.“

„Ani teba som nechcel,“ zavrčal otec a fľochoľ na Joeyho.

„Asi mi pukne srdce,“ ironicky odsekol Joey.

„No a my to máme rovnako s tebou,“ vyštekol Tadhg. Ruka na mojom pleci sa mu chvela, keď hľadel na otca. „Ani jeden z nás ťa nechce!“

„Tadhg,“ potichu sa mu prihovoral Joey varovným tónom a v očiach sa mu mihla hrôza. „Mlč. Zvládnem to.“

„Nie, Joey, nebudem mlčať,“ vyjachtal Tadhg. Nakopila sa v ňom nesmierna zúrivosť, akú by nijaký jedenástročný chalan nemal nikdy v živote pocítiť. „To on privádza túto rodinu do problémov, doriti, a treba mu to povedať.“

„Nech sa mi prace z očí!“ zreval otec a otočil sa na mamu, ktorá postávala kúsok od nich. „Marie, hneď!“ zrúkol a ukázal na ňu prstom. „Odprac ho odtiaľto, inak s tým krpatým panghartom skončujem.“

„Tak to by som rád videl, kurva,“ zosmiešnil ho Joey. Olлиеho so Seanom, ktorí sa k nemu tisli, presunul za seba.

„Nie!“ zafňukala mama a pohla sa. Zastala medzi naším otcom a Joeym. „Odísť musíš ty.“

Otec k nej podišiel. Mama sa mimovoľne prikrčila a bleskovo zdvihla ruky pred tvár.

Bola to paródia.

Proti týmto ľuďom sme nemali šancu niečo vybojovať. Ako mohli láska a strach prebývať spoločne v ľudskom srdci? Ako ho mohla milovať, keď sa ho tak veľmi bála?

„Čo si to povedala?“ zasipel a svoju zúrivosť obrátil proti nej. „Čo si to, kurva, povedala?!“

„Odíd,“ vyblabotala mama a triasla sa ako osika, keď od neho odstúpila ešte o niekoľko krokov. „Teddy, je koniec. Skončila som – skončili sme. Nemôžem... Musíš odísť!“

„Skončila si?“ vysmial ju otec a gánil na ňu. „Myslíš si, že odo mňa odídeš?“ Zlomyselne sa zasmial. „Marie, patríš mi. Počula si? Patríš mi, kurva.“ Priblížil sa k nej o krok. „Myslíš si, že ma môžeš vykopnúť? Odísť odo mňa?“

„Chodť,“ vyjachtala mama. „Teddy, chcem, aby si odišiel! Odíd nám zo života.“

„Myslíš si, že bezo mňa budeš mať nejaký život? Bezo mňa nič neznamenáš, ty suka!“ zreval otec a z očí mu vyšľahli plamene. Už sa neovládal. „Dievča, opustíš ma jedine v truhle! Než by som dovolil, aby si odo mňa odišla, to ťa radšej zabijem. Počula si? Tento skurvený dom skôr ľahne popolom aj s tebou a tvojimi panghartami, než by som ťa mal nechať odísť.“

„Prestaň,“ vykrikol Ollie a zovrel Joeyho za nohu. „Nech prestane,“ vzlykal a tisol sa k nášmu bratovi, akoby si s tým Joey mal vedieť poradiť. „Prosím.“

„Čo si baba?“ nadhodil otec a tváril sa znechutene. „Ollie, vzmuž sa, ty krpatý smrad!“

„Teddy, to by stačilo!“ zvreskla mama a schytila sa za hrud'. „Vypadni!“

„Tento skurvený dom je môj,“ zrúkol na ňu otec. „Nikam nejdem!“

„Nemusíš,“ ozval sa Joey chladným tónom a potom sa obrátil na našich bratov. „Ollie, bež von a Seana vezmi so sebou.“ Strčil ruku do vrečka džínsov, vybral svoj mobil a podal mu ho. „Na, vezmi si ho a zavolaj Aoife, dobre? Brnkni jej, nech po vás príde.“

„Nie, nie, nie!“ Mama začínala podliehať panike. „Joey, prosím, neber mi ich.“

Ollie krátko prikývol, chytil Seana za ruku a spolu vybehli z kuchyne. Bez zastavenia minuli maminu otvorenú náruč. Mali len deväť a tri roky, no nedôverovali jej. Hoci boli v mladom, zraniteľnom veku, vedeli, že ich zákonite sklame. Chtiac či nechtiac.

„Povedala som mu, aby odišiel. Joey, povedala som mu to. Prosím, vyberám si vás. Samozrejme. Pravdaže si vyberám vás!“ Pribehla k môjmu bratovi, krehkými dlaňami mu zovrela miki-nu do pästí a zdvihla k nemu hlavu. „Prosím, nerob to... Joey, prosím. Neber mi moje deti.“

„Načo si im, keď ich nedokážeš ochrániť?“ hlesol Joey a ani to s ním nehlo. Hlas sa mu však zatriasol, keď sa mama k nemu privinula a prosila ho ešte o jednu šancu, aby nás opäť sklamala. „Mami, si tapeta. Si myš.“ Chvejúcou sa rukou si prebehol po plavých vlasoch a zasipel: „Si nám nanič!“

„Joey, počkaj – zadrž! Prosím, nerob to.“ Schmatla brata za ruky, padla na kolená a modlikala. „Neber mi ich.“

„Nemôžem ich tu nechať,“ vyblábol Joey a hrudník sa mu prudko dvíhal. „Už si si vybrala.“

„Nerozumieš,“ skríkla a krútila hlavou. „Nechápeš.“

„Tak potom vstaň, mami,“ vyjachtal Joey prosebne. „Nekľač, postav sa a odíď z tohto domu so mnou.“

„Nemôžem.“ Krútila hlavou a z hrdla sa jej vydral bolestný vzlyk. „Zabije ma.“

„Tak zomri,“ odvetil Joey tónom zbaveným všetkých emócií. Viac nedodal.

„Nech si ide, Marie,“ vyštekol otec hlasom pretkaným zlobou. „Vráti sa so stiahnutým chvostom. Ten zmrd stojí zahovno. Ne-prežije bez nás ani deň...“

„Mlč už!“ vykrikla mama hlasnejšie ako kedy doteraz. Potiahla nosom, vyšterala sa do stoja, otočila sa k otcovi a pozrela naňho. „Už buď ticho! Ty za všetko môžeš. Skazil si mi život. Zničil si mi deti. Si skurvený šialenec...“

Zásah.

Mamine slová sa premenili v kvílivý plač, keď jej otcova päť z celej sily narazila do tváre a ona spadla na zem ako podťatá.

„Tak ty si myslíš, že sa môžeš so mnou takto baviť?“ zavrčal otec a zazeral na mamu. „Z celej hávede si najhoršia, ty skurvená suka!“

Joeymu trvalo sotva dve sekundy, aby vzal späť, čo práve povedal. Vymrštil ruky a drsno od nej otca odsotil. „Daj preč tie paprče, doboha!“ Znova ho prudko odstrčil. „Ani sa jej nedotkneš!“ Zohol sa a pokúsil sa mamu postaviť. „Mami, prosím...“ Hlas sa mu zlomil, keď si k nej kľakol a odhrnul jej vlasy z tváre. „Tak už od neho odíď.“ Zakrvavenými rukami jej objal tvár. „Niečo vymyslíme, dobre? Vyriešime to, ale tu už nemôžeme zostať. Postarám sa o teba...“

„Kurva, čo si to dovoľuješ?!“ zlovestne zručol otec a priskočil k Joeymu. „Myslíš si, že si pojedol všetku múdrosť sveta, chlapče? Myslíš si, že si lepší ako ja?“ Obrovskou dlaňou schmatol Joeyho za zátylok a donútil ho padnúť na kolená. „Myslíš si, že ju odo mňa odvedieš? Nikam nejde!“ Otec vynaložil väčšiu silu a pritlačil Joeymu čelo o kachličkovú podlahu. „Vravel som ti, že ťa naučím móresom, ty jeden nevďačný malý panghart.“ Kolenom zatlačil Joeymu kríže a celkom ho odzbrojil. „Máš pocit, chlapče, že už je z teba muž? Predveď sa svojej matke, čo si za chlapa, keď tu nariekaš na kolenách ako nejaký krpatý smrad.“

„Prestaň!“ zjačala mama a ťahala otca za plecía. „Teddy, zlez z neho.“

„Určite som väčší chlap ako ty,“ zasipel Joey tlmeným hlasom. Stálo ho veľa síl, aby sa udržal nad zemou pod tiažou otcovho tela, ktoré sa nad ním vypínalo.

„Cha! Myslíš?“ Otec schmatol Joeyho za vlasy, potiahol ho za ne a tresol mu tvár o podlahu. „Chlapče, si sračka.“

Joey vyplul krv a ešte raz sa dlaňami zaprel do zeme. Nadvihol telo a márne sa pokúšal vymaniť z otcovho zovretia, kým mu otec ďalej trieskal hlavu o dlažbu.

Doľahlo ku mne praštanie kostí a žalúdok sa mi stiahol, no Joey sa odmietal vzdať. „Na viac nemáš?“ zavrčal a ceril zakrvavené zuby, kým bojoval ako divé zviera proti otcovmu zovretiu. „Starec, dochádzajú ti sily!“

„Zlez z neho!“ dookola vrieskala mama a ťahala otca za plecía. „Teddy, veď ho zabiješ!“

„Dobre mu tak!“ zručol otec, zahnal sa a znovu mamu odso-til.

„A ty si ďalšia na rade, farizejská kurva!“

Celá som sa klepala. Cítila som, že musím niečo urobiť, ale nebola som ničoho schopná, nevládala som prinútiť svoje telo, aby sa pohlo. Nezostala vo mne nijaká sila, aby som sa zdvihla.

Roky zneužívania spojené s bitkami, akú som práve dostala, ma dohnali do bodu, keď som v šestnástich nevládala stáť na vlastných nohách.

Ako kôpka nešťastia som ďalej sklesnuto sedela na stoličke, kam ma posadil Joey. Po tvári mi stekala krv a srdce mi bilo čoraz pomalšie.

Umieram, uvedomila som si. Buď umieram, alebo sa moje telo dostalo do šoku. Tak či onak, dialo sa so mnou niečo veľmi vážne, keď som nedokázala pomôcť jedinému človeku, ktorý ustavične pomáhal mne a ani raz ma nesklamal. Hlava sa mi prudko točila. Mútnym pohľadom som sledovala, ako sa Joeymu podarilo pretočiť nabok a obaja skončili v súboji na podlahe. Srdce sa mi prepadlo až do žalúdka, keď sa otec znovu dostal do vedenia. Jednou dlaňou občiahol Joeymu hrdlo, druhú zovrel do päste a začal ho ňou opakovane mlátiť do tváre. Joey sa pod ním prudko vzpínal a zúfalo sa snažil vyslobodiť, no márne. Otec ho prevažoval najmenej o dvadsať kíľ.

Zomrie, od bolesti kričalo moje srdce. Ratuj ho.

Pokúsila som sa.

V panike, ktorá ma zachvátila, som sa chcela dostať k Joeymu, ibaže som sa nevládala ani pohnúť. Akoby som zamrzla.

„Ratujte ju,“ počula som, ako Joey bolestne vyjachtal a rozkašľal sa. „Tak jej pomôžte, kurva!“

Komu?

Joey, koho treba ratovať?

Podchvíľou sa mi zatmelo pred očami, a to znamenalo, že striedavo strácam vedomie a precitám. Bolo mi jasné, že je to zlý signál a upozorňuje ma, že otec mi ublížil horšie ako doteraz.

Oveľa horšie.

Kútikom oka som spozorovala, že Tadhg sa premiestnil ku kuchynskej linke. Prudko otvoril jednu zásuvku a vybral z nej nôž. Nezaváhal a vyrazil.

Urob to. Vyslala som tichú prosbu nebesám, aby dodali môjmu bratovi odvalu a jednoducho to urobil.

„Zlez z môjho brata!“ skríkol Tadhg a špičku noža pritlačil otcovi na krk. Ruku mal pevnú ako skala a upreto sledoval otca.

„Tadhg, polož ten nôž!“ skríkla mama a pomaly sa k nemu blížila. „Miláčik, prosím.“

„Hovno,“ odsekol Tadhg a ani na sekundu nespúšťal otca z očí. „Zlez... z môjho... brata.“

Tadhg, urob to, v duchu som sa modlila. Zastav ho už raz a navždy.

„Chlapče, nebuď hlúpy,“ chechtal sa otec, ale jeho hlas prezrádzal, že smiech ho už prešiel. Už zrkadlil len obavy.

Dobre.

Len sa boj.

„Nie som hlúpy,“ odvetil Tadhg smrteľne ľadovým tónom. „A ja nie som Joey.“ Pristúpil bližšie a hrot noža sa zavrátal otcovi do krku. „Neprestanem len preto, že mi to povie Shannon.“

Zlomilo mi to srdce.

Mal jedenásť a toto z neho spravili. Modlila som sa, aby ho zabil, aby to skončil. Dopekla, čo to o mne vypovedá?

Niečo vo mne túžilo uprosiť brata, aby ten nôž zabodol do mňa a mohla som skoncovať s týmto životom. Všetci vynikali nesmiernou silou a ja som bola neuveriteľne slabá. Nebola som dostatočne tvrdá. Z ťažkej situácie som sa nevedela tak rýchlo spamätať ako oni.

Bola som defektná.

„Tadhg,“ chripel Joey zo zeme, hrudník sa mu prudko dvíhal a klesal. Beznádejne lapal po dychu, kým mu otcova ruka obopínala hrdlo. „Zadrž.“ Tvár mal celú zakrvavenú a zjavne zlomený nos. Zase. Odtískal otcovu ruku, ktorá ho priklincovala k zemi. „Nechaj to tak...“

„Joey, nenechám to tak,“ odvetil Tadhg prázdny tónom zbaveným všetkých emócií. „Všetko je totálne nahovno.“

„Čo urobíš, chlapče?“ vysmial ho otec. Ešte vždy obkročmo sedel na Joeym, no v jeho krvou podliatych očiach sa zrkadlili obavy, keď upreto hľadeli na môjho mladšieho brata. „Bodneš ma?“

„Hej.“

Otec sa nedal zastrašiť, zdvihol ruku a chcel mu nôž uchmatnúť. Vzápätí sa rýchlo uhol, keď sa mu na krku objavil cícerok krvi. „Ježišikriste, Tadhg!“ zrúkol a ohryzok mu nervózne poskočil. „Porezal si ma.“

„Toto sa skončí,“ vyhlásil Tadhg a pristúpil o krok bližšie. „Zlez z môjho brata a okamžite vypadni z tohto domu, inak ti podrežem hrdlo a môžeš zomrieť.“

Bola to ohromná úľava alebo trpká ľútosť, čo som pocítila, keď som videla, ako otec pustil Joeyho a vyštveral sa do stoja. Zrejme oboje, ale nebola som si istá, pretože už mi to normálne nemyslelo.

Od vyčerpania som už nevládala niešť svoje telo. Predklonila som sa a lícom si ľahla na stôl. Nasávala som vzduch krátkymi, trhanými nádychmi a usilovala sa ležať pokojne, aby som sa nehýbala a netlačila si na kosti.

Celé telo ma príšerne bolelo.

Na jazyku som cítila pachuť krvi, čo mi stekala dolu hrdlom, a chcelo sa mi vracieť. Striaslo ma a naplo, čo ma donútilo zakľučať. Potom som sa už ani nepohla a poddala sa tomu pocitu aj kovovej chuti v ústach.

Bolo mi mdlo a pociťovala som zmätok. Viečka sa mi zatvárali a ja som sa nebránila. Nevnímala som prekrikujúce sa hlasy a namiesto toho som sa sústredila na nepravidelný tlkot svojho srdca. Počula som ho až v ušiach.

„Kurva, tak jej pomôžte, hýbte sa!“

Buch, buch, buch.

„Marie, zabijem ťa.“

B-buch... buch, buch, buch.

„Prac sa, došľaka!“

Buch... buch... b... buch...

„Je po tebe, ženská.“

Buch... buch... bu... buch...

Treskli dvere.

Buuuuuuch... b... bu... buch...

Shannon ako tá rieka, milujem ťa...

Buch, buch, buch, buch...

Zmar zaplaval moje telo a s ním sa dostavila aj hlboká ľútosť. Za privretými viečkami mi svietila Johnnyho tvár ako maják stratenej nádeje, kým som hrala s kartami, ktoré mi boli rozdane. Z mihalníc mi kvapkali horúce slzy roztrpčenia a ľúlosti, dopadali na líca a miešali sa so zaschnutou krvou.

Pociťovala som taký nesmierny smútok, akoby ma okradli. V inom živote by to možno dopadlo celkom inak. Možno by som bola šťastná.

Asi si tá musím nechať navždy...

„Čo je s ňou?“ začula som niečí hlas. Priam bolestne pripomínal hlas Joeyho priateľky Aoife. „Prečo jej tečie krv z úst?“

Netvár sa tak vydesene, neublížim ti...

„Shannon! Shannon! Ježišikriste, robte niečo!“

Povedz mi, kto sa tá dotkol, a ja to napravím...

„Pozri sa, čo si urobil!“ začula som mamin krik.

Postarám sa o teba...

„Zavolajte sanitku!“

So mnou sa ti nič nestane...

„Zomiera! Zabil mi sestru! A ty sa na to len dívaš?!“

Nespadneš... Neboj, držím tá...

„Kurva, zavolajte tú sanitku!“

Žostaň so mnou...

Na tvári som pocítila teplo dlaní a vychutnávala ten nežný dotyk. „Počuješ ma?“ V ušiach mi znel Joeyho hlas. „Vezmem ťa odtiaľto, dobre?“

Len ma neprestávaj bozkávať...

„Shannon, počuješ ma?“

Milujem tá, Shannon ako tá rieka...

„Shan?“ Potom sa mi čosi dotklo oka. Uvedomila som si, že to mi Joeyho prsty nadvihli viečka. „Shannon, no tak, povedz niečo.“

Horko-ťažko som otvorila oči a prinútila sa mu pozrieť do vydesenej tváre, ktorá na mňa upreto hľadela. „Zožením pomoc, dobre?“ Prerývane vydýchol. „Sanitka je už na ceste.“

Otvorila som ústa, že mu odpoviem, no nevydala som ani hláska. Pery nevládali vysloviť potrebné slová.

„Shannon, dýchaj.“ Potom sa pred mňa učupila mama, klakla si k Joeyho nohám. Jednou rukou sa mi dotkla tváre a druhou mi na hrudník položila vrečko mrazeného hrachu. „Shannon, dýchaj,“ opakovala. „Dýchaj, miláčik.“

Bolo to na niečo dobré? Alebo sa tým len všetko zhoršilo?

Netušila som.

Jedno som však vedela naisto – nevládala som sa nadýchnuť. A najstrašidelnejšie na tom bolo, že som to prijímala so stoickým pokojom. Nezmietala som sa v panike, neprepadala strachu.

Bola som skrátka... na konci. Bolo... po všetkom.

„Shan,“ opakoval Joey čoraz hlasnejšie a tvár vraštil od strachu. „Shannon, prosím.“ Učupil sa pred mňa, chytil ma za plecía a jemne mnou zatriasol. „Ježišikriste, Shannon, povedz niečo!“

Skúšala som to, no nič zo mňa nevychádzalo.

Rozkašľala som sa. Z nepoznanej kovovej chuti ma začalo napínať na vracanie a z úst sa mi rinula hustá slizká krvavá zrazenina.

Hlava mi klesla nabok a znovu sa vzpriamila, keď mi Joey vzal tvár do dlaní. „Aoife, daj mi kľúče od auta,“ hlesol a nespúšťal zo mňa svoje zelené oči. Potom ma pustil a zmizol mi z dohľadu. „Odveziem ju sám.“

„Joey, nehýb ňou. Mohla by mať vnútorné...“

„Láska, daj mi tie zasrané kľúče!“

Bez jeho silných rúk, čo ma držali vzpriamene, som sa mimovoľne prehla dopredu a ťažko dopadla na mamu.

„Zvládneš to,“ pošepala mi. Ovinula si ruky okolo môjho tela a prstami sa mi prehŕňala vo vlasoch. „Všetko bude v poriadku.“

Kiežby som vládala sedieť bez pomoci a nemusela sa opierať o matku. Nechcela som, aby sa ma dotýkala, ale už vo mne nič nezostalo.

Kým ma celkom pohltila tma, ešte naposledy som pocítila bratov dotyk, keď ma vzal do náručia, a zachytila jeho hlas, keď mi pošepol do ucha: „Neopusti ma.“

2

Na práškoch

JOHNNY

Minimálne šesť týždňov nijaké ragby.

Otec.

Sedem až desať dní odpočinok na lôžku.

Otec.

Do mája sa tieto nohy nedotknú trávniku.

Otec.

Roztrhnutý priťahovač, zrasty, atletická hernia.

Otec.

Rehabilitácia.

„Doriti!“ Perinu okolo svojho tela som zhúžval do pästi, prudko zaklonil hlavu a pridusil rev. Bolo mi jasné, že keby som znovu vybuchol, zase by do mňa napichali tie poondiate sedatíva. Pri sestrách z opačného konca chodby som korčuľoval na tenkom ľade. Dostal som sa na ich čiernu listinu, keď som vstal z postele a chcel som ísť sám na záchod, a vzápätí vedľa nej skolaboval. Poriadne mi vyčistili žalúdok, že som ich nepožiadal o pomoc. Pripomenuli mi, že mám zavedený katéter, a potom mi cez infúziu vstrekli ďalšiu dávku toho prekliateho sajrajtu, ktorým ma ustavične krmili. Tvrdili, že to tlmí bolesť, no nepresvedčili ma. Bol som totálne sfetovaný. O také množstvo liekov v tele naozaj nikto nestál. Ani ja – idiot, čo o sebe vyhlásil, že má odpísaného vtáka. „To ma poser!“

Žmurkal som, aby som zaostril a dovidel na protiľahlú stenu. Visela na nej telka a na obrazovke práve bežala *The Late Late Show* Pata Kennyho. Ibaže sotva som z nej niečo mal. Ustavične

som odbiehal od vysielania a v myšlienkach sa vracal k tomu jednému slovu, ktoré ma prenasledovalo. Dookola mi znelo v hlave ako pokazená gramofónová platňa.

Otec.

Otec.

Otec.

„Už dosť!“ namosúrene som zavrčal, hoci som bol v izbe sám. „Už sklapni, doriti!“

Myseľ sa so mnou zahrávala, prebúdza vo mne úzkosť aj nervozitu a najhorší pocit som mal v žalúdku. Tak veľmi som sa bál, že som ten strach tuším cítil na jazyku.

Lieky proti bolesti boli proti tomu slabý odvar. Totálne mi to dodrbalo hlavu.

Nikto ma tu nepočúval.

Všetkým som opakoval, že čosi nie je v poriadku, no ubezpečovali ma, že sa nič nedeje, a dopovali ma ďalšími dávkami toho zasraného svinstva, čo mi práve kolovalo v žilách.

Vedel som, že sa mýlia. No sotva som poriadne videl, tobôž aby som triezvo vyhodnotil svoje obavy. Nikto ma nebral vážne a o to väčšmi som sa bál, až som sa priam utápal v strachu pre niečo, čo som nedokázal racionálne uchopiť.

Bol to kurevsky hrozný pocit.

V hlave som mal vatú a moja myseľ ako verklík dookola prehrávala jedno slovo.

Otec.

A to slovo dookola omieľal jeden hlas.

Shannonin.

Nerozumel som, prečo reagujem práve takto, no tachometer na mojom srdci ukazoval deväťdesiat.

Vedel som to podľa toho, že vždy keď som pomyslel na Shannon, kardiograf sa rozpípal a blikal.

S úzkosťou som sa vyrovnával ťažko, skrátka som to nemal v sebe. Na rozdiel od adrenalínu. No obavy? Dofrasa, s nimi som si nevedel rady. Najmä keď mi zachvátili srdce a týkali sa niekoho iného.

Keď sa mi podarilo dovidieť na telku, v duchu som sa spytoval: Doriti, čo tam robí Pat? Jeho šou sa predsa vysielala v piatok

neskoro večer. Cha, ale čo som ja vedel? Veď som ani netušil, čo je za deň.

Klesol som späť na matrac, žmurkaním zaháňal ospalosť a skúšal triezvo uvažovať. Zúrívo som prevaľoval hlavu zboka nabok a chcel prísť veci na koreň. Niečo sa mi stalo. S hlavou. S telom. Pripadal som si ako v pasci, uväznený v tejto poondiatej posteli, a išlo ma z toho drbnúť.

Naštvaný na celý svet a na všetkých som prstami poklepkával po matraci a znovu počítal stropné panely.

Stotridsaťdeväť.

Kristepane, musím odtiaľto vypadnúť. Chcel som ísť domov. Do Corku.

Správne, bol som taký zúfalý, že som už viac netúžil po Dubline. Akoby som precitol. Najväčšmi na svete som totiž chcel byť v Ballylaggine, v prostredí, ktoré som dobre poznal.

Chcel som byť doma so Shannon.

Ježiši, hrozne som to posral. Správal som sa k nej otrasne. Ako chuj.

Znovu vo mne narastal hnev a tentoraz sa k nemu pridali depka a zmar. Ten som pocítil vždy, keď som pomyslel na svoju budúcnosť – a myslel som na ňu každú minútu dňa.

Bolesť? Zažíval som pekelnú bolesť, no moje telo mi teraz spôsobovalo najmenšie obavy. Zradili ma tie poondiate zmysly. Stratil som hlavu, bola fuč. Nechal som ju v Corku pri tom prekliatom dievčati.

Znudený aj nepokojný som vyzrel von oknom na tmavú oblohu a potom som znovu otočil hlavu k obrazovke televízora.

Seriem na to.

Načiahol som sa za mobilom a roztrasenou rukou preklikával kontakty. Dalo mi zabráť, aby som si v tej hmle spomenul na jednotlivé mená. Nakoniec som natrafil na to, ktoré som hľadal. Za posledných bohviekoľko hodín či dní som ho vytočil aspoň desať ráz. Znovu som stlačil zelené tlačidlo.

S obrovským vypätím síl sa mi podarilo priložiť mobil k uchu. Zatajil som dych a čakal. Načúval som otravnému vyzváňaniu, až kým ma neprivilala monotónna hlasová schránka.

„Joey.“ Nadvihol som sa, že sa posadím, no potiahol som

voľajaké drôty, čo mi trčali z tela a nemali tam čo hľadať. „Zavolaj mi.“ Útrpne som zavrčal, keď som v nohách pocítil vystreľujúcu bodavú bolesť. Sústredil som sa, aby som ďalšiu vetu vyslovil zrozumiteľne. „Musím s ňou hovoriť.“ Stavil by som sa, že mi aj tak nebolo rozumieť, mne samému pripadal môj hlas cudzí. „Joey, neviem, čo sa deje. Možno mi načisto jeblo a som totálne sfetovaný, ale bojím sa. Mám kurevsky zlé tušenie...“

Píp.

„Doriti.“ Debakel – presne tak som sa cítil. Ukončil som hovor a mobil pohodil vedľa seba. Potom som sa sklátil na vankúše. Alebo len blúznim a sú to halucinácie?

Nie, vedel som, že som v nemocnici. Vedel som, že ma sem prišla pozrieť. Ale možno som sa upol na slovo *otec* iba preto, lebo som nečakane uvidel toho svojho, keď som sa prebral z narkózy.

Stisol som pery a nevšimal si mravčenie ani stratu citlivosti. Skúšal som uvažovať jasne.

Čosi mi tu unikalo. Keď išlo o Shannon Lynchovú, pripadal som si, akoby som ustavične zaostával o tri kroky.

Hoci sa mi chcelo spať, skúšal som triezvo premýšľať, no nešlo to. Teplo a mravčenie v mojom tele ma donútili zatvoriť oči a nechať sa pohltiť pocitom nebytia.

Ak chceš vedieť, čo sa jej odohráva v hlave, tak si to zaslúž...

„Hráč hurlingu Joey, naser si,“ vyblábol som a odhodil zo seba perinu. „Nič si nemusím zasluhovať.“ Spustil som nohy na zem, schytil stojan s infúziou a vstal. Každý sval môjho tela bolestne protestoval proti tomu, že stojím, no premohol som sa a dotackal sa k dverám.

„Johnny!“ skríkla mama, keď ma po chvíli našla na chodbe. V rukách držala dva plastové poháre a zdesene na mňa vyvalovala oči. „Miláčik, ako to, že nie si v posteli?“

„Musím ísť domov,“ precedil som cez zuby a ťahal za sebou stojan s infúziou, zatiaľ čo svetu som otrčal svoju holú ríť – nemocničná košeľa na mne držala len vďaka mojim širokým pleciam. „Mami, hneď teraz,“ dodal som a odlepil sa od steny, kde som chvíľu odpočíval. Spaľujúcu bolesť, čo mi prestupovala

telom, som si nevšimal a nemotorne som sa ďalej tackal po chodbe. „Musím odísť.“

„Odísť?“ vysmiala ma mama. „Práve ťa operovali.“ Rozbehla sa ku mne, aby ma zastavila. Položila mi dlane na hrudník a zdvihla ku mne pohľad. „Nikam nejdeš.“

„Idem.“ Zavrtel som hlavou a chcel ju obísť. „Vraciam sa do Corku.“

„Prečo?“ vyzvedala, keď mi znova zablokovala cestu a zabránila v pohybe. „Čo sa deje?“

„Niečo sa deje,“ odsekol som. Bolo mi mdlo a krútila sa mi hlava. „So Shannon.“

„Čože?“ V maminých očiach sa mihla obava. „Čo je s ňou?“

„Neviem,“ podráždene som odsekol a upadal do zúfalstva. „Ale viem, že niečo sa deje.“ Zvraštil som čelo a pokúsil sa dobehnúť svoje myšlienky, nájsť logiku vo svojich pocitoch. No podarilo sa mi zo seba dostať len: „Musím jej pomôcť.“

„Drobček, to je tými liekmi,“ usúdila a hľadela na mňa tým skurveným súcitným pohľadom. „Nie si vo svojej koži.“

Krútil som hlavou. Bol som úplne stratený. „Mami,“ zachrípnuto som zakrákal. „Hovorím ti, čosi sa deje.“

„Ako si môžeš byť taký istý?“

„Pretože...“

Ťažko som vydýchol, oprel som sa o stenu a bezradne pokrčil plecami. „Cítim to.“

„Johnny, miláčik, musíš si ľahnúť a odpočívať.“

„Nepočúvaš ma,“ zavrčal som. „Mami, viem to, doriti, skrátka to viem, dobre?“

„Čo presne vieš?“

Porazenecky som zvesil hlavu. „Neviem, čo viem, ale viem, že by som to mal vedieť!“ celý zmätený som rozčarovane vyblafol. „Ona to vie a ja to viem, no nepovie mi to, ale prisahám, mami, že to vedia všetci, kurva!“

„Dobre, miláčik,“ chlácholila ma mama a objala ma okolo pása. „Verím ti.“

„Naozaj?“ zakrákal som. Chcelo sa mi spať, no pocítil som aj slabé zadosťučinenie. „Vďaka bohu, pretože tu ma vôbec nikto nepočúva.“

„Samozrejme, že ti verím,“ ubezpečila ma. Potľapkala ma po hrudi a viedla späť do izby. „A vždy ťa počúvam, drobček.“

„Fakticky?“

„Mhmmm.“

„Mami, neznášam, keď mi niekto klame,“ dodal som a asi som priveľmi zatažil jej štíhle telo. „A ona mi ustavične klame.“ Pokrčil som nosom a stisol pery, aby som rozhýbal znečitlivenú tvár. Zavetril som známú vôňu. „Mami, mám rád tvoj parfum.“ Opäť som potiahol nosom a nadýchol sa jej vône. „Pripomína mi domov.“

„Jean Paul Gaultier,“ odvetila mama a potlačila dvere do mojej izby. „Inú nepoužívam.“

„Je dobrá,“ prikývol som sám pre seba, keď ma vliekla dnu.

„Teším sa, že ju schvaľuješ,“ chichotala sa.

„Čo mám teraz robiť?“ Mračil som sa pri posteli a rozmazaným pohľadom sa prizeral, ako mama odhrnula perinu a potľapkala matrac. „Mám ísť spať?“

„Áno, miláčik, ideš si pospať,“ povzbudila ma chlácholivým tónom. „Ráno bude všetko oveľa jasnejšie.“

Pokrčil som nosom. „Som hladný.“

„Jonathan, do postele.“

„Už nemám rád Dublin,“ zabručal som a zviezol sa na lôžko. „Chcú ma tu vyhladovať na smrť.“ Zatvoril som oči a telo sa zaborilo hlbšie do matraca. „A tie prekliate prášky...“

Pocítil som, ako ma prikryla perinou a nežne ma pobožkala na čelo. „Pospi si, miláčik.“

„Otec,“ ešte som zahuhlal zo spánku. „Neznášam to slovo.“

3

Len dýchaj

SHANNON

„Shan, počuješ ma?“

Joey?

„Som pri tebe.“

Nevidím ťa.

Pocítila som, ako mi do dlane vkĺzla čiasi ruka. „Len zostaň so mnou, dobre?“

Bojím sa.

„Prosím, neopúšťaj ma.“

Nechcem ťa opustiť.

„Shan, už sme takmer tam.“

Takmer kde?

„Len dýchaj, dobre?“

Joey, nenechaj ma tu zomrieť.

„Dýcha? Aoife, láska, dýcha?“

Prosím...

„Joey, neviem... Hrozne krváca.“

Pomôž mi!

„Tak jej pomôž...“ Vzlyky. „Len nech dýcha, doriti!“

Nechcem zomrieť...

4

Blikajúca kontrolka a odistený granát

JOHNNY

Keď som sa v pondelok ráno zobudil, mal som čistú hlavu, no zasiahla ma cunami bolesti.

Hoci ma všetko neznesiteľne bolelo, vedel som, že sa nebudem sťažovať. Nie, lebo bolo vysoko pravdepodobné, že inak ma znovu nadopujú. Analgetikum v tekutom stave kolujúce človeku v žilách bolo veľmi zlý nápad. Nežartujem – od operácie som bol väčšinou úplne mimo, sfetovaný na handru. Vždy keď ma prišiel skontrolovať dajaký poondiaty doktor alebo sestra, usúdili, že treba stlačiť ten skurvený gombík na hadičke, čo mi zaviedli do žily, a šupnúť do mňa viac toho svinstva.

Odhliadnuc od dier v tele po operácii, podľa tímu lekárov z rannej vizity som bol v sobotu veľmi nepokojný a nespolupracoval som, vytŕhal som si hadičky a chcel opustiť nemocnicu. Preto bolo jednoduchšie utlmiť ma sedatívami, aby som oddychoval a telo sa hojilo.

Naši s Gibsiem sem pendlovali celý víkend a navštevovali moje zmagorené ja. Bol som totálne mimo, zúrili som a hulákal ako šialenec a vykrikoval čosi o otcoch a ragbyových loptách.

Hej, pekelné som sa strápnil. Bol som vďačný, že som si nič z toho nepamätal.

Prvý raz za vyše štyridsaťosem hodín som cítil, že som pri zmysloch. Zdvihol som sa z postele a nevšiml som bolesti, ktorá mi vystreľovala do stehien. Z nočného stolíka som zobral mobil. Vďaka Bohu, niekoho osvietilo a dal mi ho nabiť.

Tanier s jedlom na podnose pri posteli, čo mi tam nechali sestry, som si nevšímal a žmurkaním zaháňal ospalosť z viečok. Preklikával som sa miliónom zmeškaných hovorov a esemesiek, ktoré som dostal od piatkového večera, keď sa mi rozpadol život.

Štyri zmeškané hovory a jedna hlasová správa od kouča Dennehyho.

Ježiši... Striaslo ma pri predstave, čo mi tak asi chce povedať.

Rozhodol som sa, že nebudem masochista, a rýchlo som otváral ďalšie.

Tri správy od Feelyho. Päť telefonátov od Hughieho. Asi dve desiatky skupinových správ od chalanov z akadémie. Milión ďalších od chalanov zo školy. Od fyzioterapeutky. Jedna od Scotta Hogana, kamoša z Royceovej. Od osobného trénera. Niekoľko ďalších od chalanov, s ktorými som hrával v ballylagginskom klube. Kopa správ z neznámych čísel aj z tých, ktoré som si neuložil do kontaktov. Dve od riaditeľa Twomeyho z Tommenky. Jedna od kouča Mulcahyho. Sedem správ a dvanásť zmeškaných hovorov od Belly.

„Zasraná Bella.“ Od sklamaní som sa vykašlal na hlasové správy a prechádzal nekonečnom esemesiek s prianím skorého uzdravenia a mazal jednu po druhej, až kým nezostal prázdny displej.

Od Shannon tam nebolo nič. Ani jedna mizerná správa.

Aby som ju nesúdil, zostala bez mobilu, ale Joey nie a spolu s mobilom mal aj moje číslo.

Naštvaný som sa preklikával kontaktmi, až som prišiel k menu *hráč hurlingu Joey* a stlačil zavolať. Môj hnev silnel s každým zvonením, ktoré zostalo bez odozvy. Keď sa zapla hlasová schránka, nechýbalo veľa a vybuchol by som od zlosti.

Nadopovaný-nenadopovaný, vedel som, že som mu cez víkend volal aspoň desaťkrát, toľko som si pamätal. Netešilo ma, keď ma niekto ignoroval.

„Joey.“ Držal som mobil silnejšie, než bolo treba, a dalo mi zabrať, aby som hovoril neutrálnym tónom. Kypel vo mne hnev. „Musím s ňou hovoriť.“ Bolo mi ukradnuté, ako si to vysvetlí. Už som mal v paži, čo si kto myslel. Zvieralo mi žalúdok a s tým

pocitom si neporadil ani spánok, ani záplava nemocničných preparátov.

„Pozri...“ Silno som prižmúril oči a pokúsil sa o diplomatický tón, no zúfalo sa mi to nedarilo. „Viem, že sa deje niečo kurevsky zlé.“ Johnny, to si sa vyznamenal. „Je to choré, viem. Viem, okej? Ale mám hrozný pocit.“ Ježiši. Bol som zrelý na psychiatriu. „Shannon mi niečo povedala, alebo sa mi snívalo, že mi to povedala, no zostalo mi to v hlave a nemôžem... Pozri, už si nie som ničím istý, ale musím s ňou hovoriť. Musím si voľačo ujasniť, dobre? Tak už mi konečne zdvihni, kurva...“

Do ucha sa mi ozvalo pípnutie oznamujúce, že čas vypršal.

„Hajzel,“ zabručal som. Pustil som mobil z ruky a strhol sa od bolesti. Opatrne som ho vzal a odložil späť na nočný stolík. Potom som nadvihol perinu, odhrnul nemocničnú košeľu a prvý raz s čistou hlavou obhliadol škody.

Hmm. Hlavu som naklonil nabok a obzeral si svoje telo. Nie je to zlé.

Boky, stehná aj rozkrok som mal nepekne opuchnuté a samú podliatinu. Miesta, kde ma rezali, zakrývali obvazy. Moje najobľúbenejšie časti tela však vyzerali celkom fit. Vták bol na svojom mieste a vajcia mu robili spoločnosť.

So zvrášteným čelom som sa obzeral a pripadal si zvláštne dotknuto, že mi bez môjho súhlasu oholili vercajg, no zaumienil som si, že ma to nerozhodí. Vták mi pôsobivo stál na pol žrde, asi od radosti, že je celý, a tak som to považoval za výhru.

Ďakujem ti, Bože.

Znovu som sa prikryl, od úľavy si vydýchol a pritiahol k sebe podnos s jedlom. Pocítil som, ako sa mi vracia apetít a s ním túžba po pomste.

Si v poriadku, v duchu som si opakoval a vrhol sa na plátok opečenej slaniny. Uzdravíš sa, vrátiš sa na ihrisko a všetko sa urovná.

Ale nie v jej prípade, zasipel nenápadný hlas v úzadí mojej mysle, a ty vieš prečo.

Zlostne som zhltol ďalší kus slaniny a ďalej zotrval v spomienkach. Premietal som si každý okamih, ktorý som strávil so

Shannon Lynchovou odo dňa, keď som ju knokautoval loptou, až do chvíle, keď som ju vykázal z tejto izby.

Usúdil som, že išlo o spôsob, ako sa vyrovnáť so situáciou. Ako sa vyhnúť pocitom spojeným s nadchádzajúcou rehabilitáciou a vidinou straty postupu do dvadsiatky. Teraz som nevládal premýšľať o ragby. Keby som naň myslel, bolo vysoko pravdepodobné, že sa zrútim. Preto som sa sústredil na Shannon Lynchovú a opájal sa každúčkým drobným, nepatrným, nepodstatným detailom, až som z toho prichádzal o rozum.

Deje sa niečo zlé.

Deje sa niečo zlé, a ty to vieš.

Pohni tými zasranými mozgovými závitmi a premýšľaj!

Pustil som z rúk príbor, odsunul podnos a znova sa načiahol po mobil. Opäť som vytukal Joeyho číslo. Zovrel som aparát v dlani a modlil sa, aby mi to zdvihol. Od strachu som doslova umieral a už som nevládal myslieť na nič iné, iba na ňu. Keď ma zase privítala odkazová schránka, totálne som stratil nervy.

„Počúvaj ma, ty hovädo, viem, že si dostal moje správy, takže mi buď zdvihni, kurva, alebo odpíš. Nevzdám to, kým s ňou neprehovorím. Počuješ ma? Doriti, nenechám to tak...“

„Dobré ráno, miláčik,“ zaštekotala mama, keď vošla do mojej nemocničnej izby a prerušila môj monológ s hlasovou schránkou Joeyho Lyncha. „Ako sa dnes má tvoj penis?“

Daj mi silu...

„Zavolaj mi,“ precedil som, než som ukončil hovor, a nechápavo pozeral na mamu.

„Priniesla som ti kvietky,“ nečakala na odpoveď a pokračovala. Kyticu voľajakých poondiatych kvetov položila na stolík pri posteli. „Bol si veľmi utrápený.“ Usmiala sa, pricupitala ku mne a šibrinkovala mi s perinou. „Napadlo mi, že by ťa mohli potešiť.“

„Ako sa má môj penis?“ Zdrapol som perinu do pästí a vytiahol si ju až pod bradu. Bál som sa, že ju zo mňa strhne a presvedčí sa na vlastné oči. „Pripadá ti normálne pýtať sa to vlastného syna?“

Mama pokrčila plecami. „Radšej by si chcel, aby som mu hovorila *pipík*?“

Ježišikriste.

„Mami, nemám šest, takže nie, nechcel,“ odsekol som a obozretne ju sledoval, kým postávala pri mojej posteli. „A je v pohode.“

Mama ustarostene skrútila peru. „Určite sa...“

„Určite!“ vyštekol som a odstrčil jej ruku, keď sa fakt pokúsila nadvihnúť perinu, ako som správne vytušil. „Kriste, mami, už sme sa o tom predsa bavili. Začni konečne rešpektovať moje hranice!“

Mama zafunela, klesla na kraj postele a potľapkala ma po líci. „Ukážeš ho aspoň otcovi?“ Utrápene na mňa pozrela. „Veľmi sa bojím.“

„Zbytočne,“ zabručal som. „Má sa fajn. Ja sa mám fajn. Obom nám je hovadsky fajn, mami. Som v nemocnici, keby si náhodou nevedela.“

„Iste, ale...“

„Spolahni sa, som v pohode.“ Ukázal som jej zdvihnuté palce. „Všetko je v poriadku, mami.“

Mama si ťažko vzdychla. „Úprimne, neviem, či ešte voľakedy uverím tomu, čo ti vyjde z úst.“ Zahryzla si do pery a uprela na mňa ten údesný pohľad ranenej matky, ktorý ma vždy hlboko zasiahol, a cítil som sa ako totálne hovädo. „Johnny, naozaj si ma sklamal.“

Kriste, skrúť ten nôž, na čo čakáš...

„Mami, viem. Ježiši.“ A neklamal som. „Naozaj ma to mrzí.“ Tušil som, že to nenechá tak, kým nespravím dajaký kompromis. A tak som sa donútil povedať: „Ak sa ti uľaví, ukážem ho otcovi, keď sa tu zastaví.“

Mamu to upokojilo a usmiala sa. Zvalil som sa na vankúše a ďakoval nebesám, že som sa tej guľke vyhol. „Bola dnes ráno vizita?“

Prikývol som. „Hej, lekári prišli zavčasu.“

Zvedavo na mňa hľadela. „A?“

„Dopoludnia ma prepustia domov.“

„Už dnes?“

Prevrátil som oči. „Už sú to tri dni a neoperovali mi srdce.“

„Viem, ale...“ Na tvári sa jej mihli obavy. „Miláčik, podľa mňa by si tu mal ešte pár dní zostať. Odpočinok ti len a len prospeje.“

Naklonila sa ku mne a pohladkala ma po líci. „Už teraz vyzeráš oveľa lepšie a sviežejšie. Predstav si, čo by s tebou urobilo ešte ďalších pár dní.“

„Zvládnem to,“ chlácholil som ju. Pripadal som si ako kretén, že ju stresujem viac, než unesie. „Poznám pravidlá.“

„Ale budeš sa nimi riadiť?“ zašomrala si popod nos.

„Nepokašlem to,“ ubezpečil som ju a díval sa jej pritom do očí. „Spoločni sa, mami. Budem odpočívať. Budem rehabilitovať. Ale potom sa vrátim.“

Skrútila tvár.

Dodal som si odvahy, pretože mi bolo jasné, že tým psím očiam nesmiem podľahnúť.

„Johnny, podľa mňa by si už nemal hrať.“

„Budem hrať, mami,“ potichu som vyslovil.

„Nie.“

„Mami, áno.“

„Johnny, prosím.“

„Budem hrať.“

„Neunesiem predstavu, že by si sa zase zranil.“

„Mami, nevzdám to.“ Snažil som sa hovoriť citlivým tónom. „Viem, že si si to predstavovala inak, no ja som si to takto vybral, dobre? Zvládnem to, mami. Som viac než v pohode. Toto mi bolo v živote súdené. Nemôžem nehrať len preto, že sa bojíš, aby sa mi niečo nestalo.“ Pokrčil som plecami. „Niečo by sa mi mohlo stať, aj keby som prechádzal cez cestu.“

„Lenže toto sa ti nestalo, keď si prechádzal cez cestu,“ odsekla mama. „Pod každé nemocničné lôžko, na ktorom si kedy ležal – a že ich nespočítam, koľko ich už bolo –, sa priamo podpísalo ragby.“ Zavrtela hlavou. „Nechápem, prečo tak tvrdošijne trváš na tom, že si budeš ubližovať.“

„Nemusíš to chápať,“ odpovedal som. Bolo mi jasné, že nemá cenu dohadovať sa s ňou, ak si raz zaumienila, že ma odstaví od hrania. „Len ma musíš podporovať.“

„Prečo by si nemohol skúsiť golf?“ vzlykala a hlava jej klesla do dlaní. „Miláčik, golf ti ide skvele. Alebo plávanie či tenis?“

Načiahol som sa k nej a potľapkal ju po pleci. „Pretože hrám ragby.“

„Ach, Johnny...“

„Mami, len stoj pri mne,“ zachripel som. Sadol som si, pritiahol si ju a nešikovne ju objal. „A sľubujem ti, že na mňa budeš hrdá.“

„To už predsa som, ty jeden trkvas.“ Potiahla nosom a žmurkaním rozháňala slzy. „A s tým prekliatym ragby to nijako nesúvisí.“

„Dobré vedieť... Asi,“ hlesol som.

„Tak už ma nedoháňaj k slzám,“ vyhlásila, donútila sa k úsmevu a vstala. „A vrav, ako ti je.“

„Je mi fajn,“ odvetil som, no opäť som zbystril. „Pred chvíľou som ti to hovoril.“

„Pocitovo,“ objasnila a prisunula ku mne podnos s jedlom. „Chcem vedieť, čo sa ti odohráva v duši.“

Vzala servítku a rozprestrela mi ju na kolená. Z kanvice mi do šálky naliala čaj. „Johnny, miláčik, jedz. Aj pipík predsa rastie z brucha.“

„Doráňaný,“ vyjachtal som a zdrazil vidličku. „Mami, psychicky sa cítim kurevsky doráňaný.“

„Pozor na jazyk,“ zahriakla ma. Vzápätí som od jej ľavačky schytil pohlavok. Väčšinu života som sa pred ňou uhýbal ako pred guľkou z poondiateho Matrixu. „Nevyrastal si na ulici, vychovali sme ťa.“

Zahryzol som si do jazyka, do úst hodil kus studenej slaniny a zúrivo ju žuval.

„Šikovní,“ pochválila ma mama a postrapatila mi vlasy.

Dobrý Bože, zachráň ma. Prosím, zachráň ma pred tou prekliatou ženskou...

„Ako sa má náš bezkonkurenčne najobetavejší hráč zápasu?“ Moje uši zachytili dôverne známy Gibsieho hlas, ktorý mi dožičil prepotrebnú úľavu od stvory, čo okolo mňa krúžila ako poondiaty helikoptéra.

„Môže byť, kamoš,“ utrúsil som a hľadel do očí tomu blondávemu hovädu, môjmu dlhoročnému najlepšiemu kamarátovi a spolupáchateľovi, ktorý stál vo dverách mojej nemocničnej izby.

„Dobré ráno, Gerard,“ naradostene ho privítala mama. „Vyspal si sa dobre, zlatíčko? Ráno som ti pred dvermi nechala

čisté veci na prezlečenie...“ Odmlčala sa, rýchlo si premerala Gerarda pohľadom a vzápätí sa spokojne usmiala. „Aha, dobre, našiel si ich. Zlatičko, tá béžová ti pristane k pleti.“

„Našiel, mamina K,“ odvetil a venoval jej najsladší a najnevinnejší úsmev. „Ste na mňa príliš dobrá.“

Prevrátil som oči.

„No tak vás teda nechám osamote, nech si stihnete všetko po-referovať.“ Vtisla mi bozk na temeno a podišla k dverám, kde od Gibsieho dostala bozk na líce. „Budem v jedálni, keby niečo.“

„Ja ju milujem,“ vyhlásil Gibsie, keď mama odišla.

Prísne som naňho pozrel. „Aj vidlička dokáže zabíjať, vedel si?“

„Je boho...“

„Dopovedz a v hlave ti nezostane ani jedno oko,“ vystríhal som ho a uchopil príbor ako zbraň.

Gibsie sa zachechtal. „Ako ti je?“

„Akoby ma v piatok večer prešiel kamión,“ zabručal som a položil príbor.

„To nie je zlé, hm?“

„Gibsie, nezačínaj.“ Zvesil som plecيا, chytil klobásu a odhryzol si z nej. „Všetko ma brutálne bolí a mám pocit, akoby som nespál celý mesiac. Fóry dnes nezvládnem.“

„Tak aspoňže chuť do jedla ti zostala,“ nadhodil a pozrel na obrovskú porciu slaniny, klobásy a hrianok, čo som do seba hádzal.

„Nesúď ma,“ precedil som. „Zaplatil som za to nožom do gúl.“ Prehltol som kusisko bravčoviny a načiahol sa za slaninou. „Zaslúžim si zliznúť aspoň trochu smotany.“

Zaksichtil sa. „Zásah.“

„Ako inak,“ chladne som odsekol.

„Takže?“ Obzeral si ma a div že ho neroztrhlo, aký bol natešený. „Dalo by sa povedať, že si už celkom pri zmysloch?“

Pokrčil som pleciami. „Žiaľ.“

Gibsie prikývol. „A čo srdce?“

Prísne som naňho pozrel. „Čo je s ním?“

„Dnes už nerobí *buch, buch, buch, doriti*?“

„Nie,“ odvetil som pomaly. Bolo mi jasné, že sa chytám do pasce, ale netušil som akej. „Je v pohode.“

„Výborne,“ odvetil. „Pretože mám v zásobe viac materiálu, než unesiem. Kamoško, doslova do mňa vypaľuje dieru. Seriózne. Od radosti nedokážem v noci spať. Čakať na to, kým prídeš k sebe, bolo ako čakať na Štedrý deň. Kápo, ty dobre vieš, ako milujem Vianoce.“

Doriti. „Tak pod.“ Kývol som mu rukou a pozval ho dnu. „Nech to mám z krku.“

Naradostený ako šteňa sa vrátil do izby a zastal až pri mojich nohách. Odkášľal si a povedal: „Než spustím, musím sa ťa spýtať, kde by si rád usporiadal rozlúčku so slobodou.“

Nechápavo som naňho zízal. „Prosím?“

„Myslel som na Kilkenny,“ veselo nadhodil akoby nič. „Ale keby si radšej zostal bližšie k domovu, tak potom v Killarney.“

„Kurva, čo to trepeš?“

„No, je zvláštne, že sa na to pýtaš.“ Zaškeril sa, usalašil sa na mojej posteli a všetko na mňa vychrlil, sotva som ho dokázal vnímať. „Si zasnúbený alebo máš za sebou pytačky, neviem presne, ako sa to správne povie, hoci podľa tvojich vlastných slov si už ženatý.“

Zízal som naňho ako teľa na nové vráta. „Skús ešte raz?“

„Ach, kamoško.“ Prudko zaklonil hlavu a rehotal sa ako kôň. „Vážne sa nepamätáš?“

„Pozri sa na mňa.“ Hodil som vidličku na tanier a ukázal na svoju tvár. „Vyzerám, že viem, koľko bije?“

Moja odpoveď ho ešte väčšmi rozosmiala. „Ja sa poseriem!“ Zubil sa a totálne si užíval, že ma dostal do úzkych. „To čakanie stálo za to. Toto je bombový deň.“

„Gibsie, vysvetľuj,“ vyštekol som. „Hneď, inak ťa bodnem tou prekliatou ihlou, čo mám v ruke.“

„Shannon,“ chichúňal sa. „Bola ťa tu so mnou pozrieť.“

„Hej, viem,“ zavrčal som a pošúchal sa po čele. „Toľko si pamätám.“

„A pamätáš sa, o čom si sa s ňou bavil?“ zakontroval a oči mu šibalsky žiarili. „S každým, kto ťa prišiel pozrieť?“

„Nie,“ odsekol som. „Od toho večera si sotva niečo vybavujem. Samá hmla.“ Len útržkovito som si spomínal na sobotňajšie ráno, keď som sa k Shannon zachoval ako oberkretén. Dovolil

som, aby ma premohla pýcha a odohnal som ju od seba. Potom som sa zrútil a zachvátila ma panika. Dožadoval som sa odchodu domov. Mal som príšerné bolesti, a to množstvo liekov, ktoré som dostal, by knokautovalo aj slona. „Čo som urobil?“

„Nejde o to, čo si urobil,“ vysmial sa mi. „Ale čo si hovoril.“

„Gibsie, prisámbohu, ak mi nepovieš, čo sa deje...“

„Frajer, povedal si jej, že ju miluješ.“ Smial sa, až sa chytal za brucho a dlaňou sa plieskal po stehne. „Tesne predtým, ako si ju požiadal, aby s tebou mala deti.“

Vyvalil som oči. „Nie!“

Ústa rozťahol do väčšieho úšklabku. „Ale hej!“

„Ježišikriste, Gibsie,“ zastonal som a odrazu som hovoril hlasnejšie ako obvykle. „Prečo si ma nezastavil?“

„Pretože to bolo bohovské.“ So smiechom dodal: „Myslel som si, že ju donútiš voľačo podpísať, bol si kurevsky neodbytný.“

Hlava mi klesla do dlaní. „Dopekla, čo sa to so mnou deje?“

„Netuším,“ chechtal sa Gibsie, „ale keby som sa mal kvôli tomu stavať o prachy, povedal by som, že si vyjadril svoje skutočné pocity.“

„Čo to trepeš?“ Pohoršene som naňho zízal. „Nechcem nijaké poondiate decká.“

Gibsie na mňa žmurkol. „To hovor vieškomu.“

„Prestaň,“ zabručal som a len-len že ma nestriaslo. „Predsa vieš, ako to je.“

„Modlikal si.“

Od prekvapenia som otvoril ústa. „Figu.“

„Shannon, prosím, maj so mnou deti!“ napodobnil ma. „Prosím ťa, Shannon. „Porod' mi deťúrence a chyt' ma za vtáka...“

„Už dosť!“ Túžil som ho zastaviť. „Prosím. Už nič nehovor.“

„Sestre si povedal, že Shannon je tvoja manželka,“ ďalej mi sypal soľ do rán. „A mame si porozprával, aké má Shannon pekné kozy a ako sa nevieš dočkať, keď ju pre...“

„Ach bože,“ vyjachtal som a prerušil ho skôr, ako mi totálne zničí život.

„Preto sa mi vyhýba, však?“ zdesene som sa spýtal. „Asi si myslí, že pri prvej príležitosti, čo sa mi naskytne, sa ju pokúsím priviesť do druhého stavu.“

„No, vták ti už fachčí,“ nadhodil Gibsie a totálne si užíval moje mučenie. „Jedna drobná správička, ktorú si sa jej rozhodol oznámiť, ty kanec.“

Už sa nečudujem, že mi Joey nedvíha. Ak Shannon povedala svojmu bratovi čo len polovicu z toho, čo som jej údajne natáral, dozaista si ma v Ballylaggine vyčíha s poondiatou krátkou brokovnicou a pomstí sa mi.

„Som totálne v riti,“ zakrákal som a znovu zvesil hlavu.

„Ale čoby.“ Gibsie ma plesol po pleci a dodal: „Aj ona ťa miluje. Povedala ti to.“

Nahlas som zastonal a od hanby by som sa najradšej prepadol pod zem. „Pretože som ju do toho dotlačil.“

„Nie, pretože ťa skrátka miluje,“ opravil ma.

„To sotva,“ zabručal som. „Človeče, veľmi o tom pochybujem.“

„Johnny, pozri, poviem ti to bez okolkov, borec,“ ozval sa Gibsie už trochu vážnejšie. „Celé mesiace si o svojich pocitoch klamal seba aj všetkých ostatných. To sa nedalo uniesť. Skôr či neskôr by všetko to nahromadené napätie vyšlo von.“ Pokrčil plecami a dopovedal: „Narkóza a morfium tomu len dopomohli a donútili ťa vyjsť s pravdou na svetlo.“

„O svojich pocitoch neklamem,“ zapieral som, aj keď som vedel, že to nemá cenu. Niečoho som sa však potreboval chytiť. „Nič z toho som nemyslel vážne.“

Gibsie spýtavo vytiahol obočie. „Nešti mi na chrbát a nesnaž sa mi nahovoriť, že prší.“

Porazenecky som zvesil plecia. „Okej, áno, myslel som to vážne. Už si šťastný?“

„A ty?“ spýtal sa a ani nemrkol.

„Čo ja?“

„Si šťastný?“

„Nie, Gibsie, nie som.“ Zagánil som naňho. „Pozri sa na mňa,“ vyzval som ho a na dôraz sa udel do hrude. „Som kurevsky vydesený!“

„Kvôli vtákovi?“

„Kvôli vtákovi, guliam, kvôli nej, ragby...“ odmlčal som sa a prerývane vydýchol. „Prichádzam tu o rozum.“ Odsunul som podnos s jedlom, zvalil sa na vankúš a zavzdychal. „A bojím sa.“

„To je pochopiteľné,“ prisvedčil. „Ale budeš zase fit...“

„Bojím sa kvôli nej,“ zopakoval som a bolestne zavrčal. „Gibsie, bojím sa o ňu.“

„Prečo?“

„Vtedy v noci mi niečo povedala,“ priznal som a pocítil zmätok. „A ja si na to neviem presne spomenúť.“ Dlaňou som si prebehol po vlasoch a najlepšiemu kamarátovi vyjaval svoje pochybnosti. „Kamoš, bolo to čosi o jej otcovi.“ Zvrátil som tvár do grimasy a lovil v pamäti, no tá spomienka mi unikala. Rozčarovane som zavzdychal. „Podľa mňa...“ Na chvíľu som sa odmlčal a chytil sa za koreň nosa. Bolo mi jasné, že ak to raz vyslovím, už to nebudem môcť vziať späť.

„Podľa teba?“ povzbudil ma Gibsie.

„Zostane to medzi nami,“ vystríhal som ho.

Prikývol. „Kamoško, spoľahni sa.“

Opäť som si vzdychol, posadil sa a prstami oboch rúk si hral do vlasov. Pocítoval som nepokoj a nebol som vo svojej koži. „Niečo som videl,“ pomaly som sa rozhovoril a obozretne sa naňho díval. Preveroval som jeho lojalitu, hoci som vedel, že nemusím.

„Ducha?“

„Choď do riti, kurva!“

„Okej, okej, prepáč,“ vyblafol a zväžnel. „Vrav.“

Prísne som naňho hľadel a čakal, kým mu z tváre vyprchá veselosť, než som pokračoval. „Na nej.“

Zvrátil obočie. „Na nej?“

Spustil som ruky na kolená a nepokojne sa zahniezdil. „Na jej tele.“ Previnilo som k nemu zdvihol hlavu a vyblabotal: „Bolo toho veľa a videl som to veľakrát a celkom náhodne, takže to nemožno považovať za nehodu.“

Gibsie prižmúril oči, keď si spojil súvislosti. „Veľa modrín?“

Pomaly som prikývol.

„Kde?“

„Všade.“ Bolestne som vydýchol. „Gibsie, na celom tele.“

„Doriti.“

„Najskôr som si myslel, že ju znova šikanujú...“ Stíchol som a pokrčil nosom. Bolo mi zo seba zle, že som vyzradil jej tajom-

stvo, no totálne ma požieralo. „Gibsie, v Ballylagginke prežila ťažké časy. Šialene ťažké časy, kamoš. Tak som to napravil, alebo aspoň som si to myslel, ibaže...”

„Ibaže?”

„Ibaže nastopro viem, že je za tým viac, Gibsie. Je mi jasné, že ti pripadá ako totálny magor, lenže nie je to výmysel. Viem, že sa niečo deje. Spomínam si, ako mi vtedy v noci čosi povedala,“ zavrčal som a zúrili na seba, že som si neuchoval ten rozhodujúci kúsok mozaiky. Cítil som v kostiach, že mi uniká čosi životne dôležité. „A teraz si myslím, že som na to prišiel.“

„Fakt?” spýtal sa Gibsie. Ešte nikdy nehovoril tak vážne. „Máš meno?”

Pomaly som prikývol a pozrel sa mu do očí. Prosil som ho, aby ma nesúdil za to, čo sa chystám vysloviť. Bola tu možnosť, že sa mýlim – obrovská, kolosálna možnosť rozmerov Veľkého kaňonu –, ale ja som si to nemyslel a jej bezpečie stálo za to riziko.

„Gibsie, podľa mňa je to jej otec.“ Prehltol som, potlačil neistotu, pozrel najlepšiemu kamošovi do očí a vyslovil: „Myslím si, že Shannon zneužíva jej otec.“

Bol som rodený matematik. Všetky problémy týkajúce sa Shannon Lynchovej, ktoré som sa pokúšal vyriešiť, mali spoločného menovateľa, a tým bol jej otec.

Povedala *otec*. Povedala mi to. Tým som si bol istý.

Hovorila niečo o svojom prekliatom otcovi.

Len som presne nevedel čo.

Celé dni mi myseľ bežala na plné obrátky, premietala každý rozhovor, ktorý sa medzi nami odohral, a pokúšala sa vypátrať to, čo mi zjavne unikalo.

No nech som robil čokoľvek, nech som si nad tým akokoľvek lámal hlavu, v mysli som sa ustavične vracal k nášmu prvému dňu. K nášmu rozhovoru, keď si len nejasne uvedomovala, čo vraví.

„*Toto.*“ *Prstom som sa dotkol starej jazvy.* „Čo sa stalo?”

„*Otec,*“ *odvetila s ťažkým povzdychom.* „*Otec ma zabije,*“ *zakňučala a stískala roztrhnutú sukňu.* „*Johnny, mám zničenú uniformu,*“ *zastónala a potom zakvílila.* „*Johnny. Johnny. Johnny. To je zlé...*”

„Čože?” *nechápal som.* „*Ako zlé?*”

„*Otec,*“ *vyjachtala.*

Ak som sa v tej veci mýlil – a bola vysoká pravdepodobnosť, že som sa mýlil –, nikdy by mi neodpustila. Usúdil som, že už som v nemilosti pre to, ako som sa správal. Keby som nadôvažok obvinil jej otca zo zneužívania, zatĺkol by som posledný kliniec do našej pomyselnéj rakvy.

Johnny, kamoško, veľmi pravdepodobne si to tu dodrbal na plnej čiare...

Doriti.

Prichádzal som o ten poondiaty rozum, kým moja sfetovaná myseľ snovala zvrátené, nechutné, neludské myšlienky.

Ublíži je Shannon jej otec? Zneužíva ju? To je vo veci?

Preskočilo mi? Hanbil som sa za to, čo mi chodí po rozume. Lenže tie myšlienky tam boli v celej svojej kráse, desili ma a pripravovali o súdnosť.

Shannoninho otca som dosiaľ nestretol, no jej brat či mama by istotne zasiahli. S jej mamou som sa videl raz, a hoci nešlo o najpriateľskejšie stretnutie, zdalo sa mi, že svoju dcéru skutočne miluje.

Vyzerala dobre, zdravo. Shannonin brat bol silný a vo forme. Ostatní jej bratia boli ešte len deti.

Zostával teda otec.

„Kurva.“ Gibsie krútil hlavou. „Johnny, kamarát, to je obvinenie ako hrom.“

„Viem,“ zastonal som a bol som totálne znechutený. „A viem aj to, že ak sa mýlim, potom otvorím kurevsky veľkú plechovku červenov, ale...“ Pokrútil som hlavou a zovrel ruky do pästí. „Nedarí sa mi to pustiť z hlavy. Myslím, že asi toto sa mi stalo,“ dodal som. „Preto som bol cez víkend celý bez seba, Gibsie, a pokúšal sa dostať domov, za ňou. Pretože sa o ňu bojím.“ Pokrčil som plecami a pocítil bezmocnosť. „Viem, že je to len predtucha, kamarát, ale nemôžem to nechať tak. Nemôžem sa na to vykašľať ani sa tváriť, že sa to nedeje. Niečo sa deje a ja sa na to nemôžem nečinne pozerať.“ Prerývané som vydýchol. „Je pre mňa príliš dôležitá, aby som to zamietol pod koberec. Ak sa aj mýlim, stojí za to presvedčiť sa, no nie? Je to správna vec a treba ju urobiť, však?“

„Len mi daj chvíľu, aby som to strávil.“ Gibsie sa naklonil dopredu a prstami si zatlačil spánky. „Človeče, to je nálož.“

To mi hovor.

Nebol som schopný obsedieť. Bolest' ma požierala, ale moje myšlienky boli ešte horšie. Trápili ma do tej miery, že zo mňa urobili nepokojný, vystrašený uzlík nervov.

Niečo zlé viselo vo vzduchu.

Cítil som to.

„Musím ísť,“ oznámil som mu. Nemienil som čakať, kým to strávi, dopekla. „Gibsie, myslím to vážne. Musíš ma odtiaľto dostať, kamarát. Musím ísť domov a presvedčiť sa.“

„Kvôli predtuche nemôžeš odísť z nemocnice,“ odsekol Gibsie a fľochol na mňa. „Kriste, Johnny, veď bez pomoci nespravíš ani krok. Ako ťa asi mám prepašovať do Corku, ty idiot? Mám si ťa strčiť pod mikinu, kurva?“

„Gibsie, niečo sa deje,“ vyjachtal som. Srdce mi zbesilo mlátilo o hrudný kôš. „Cítim to v kostiach.“

„Zadrž, mám nápad...“ Gibsie sa odmlčal a z vrecka vybral mobil. Postláčal niekoľko tlačidiel, zapol hlasitý odposluch a mobil položil na posteľ medzi nás.

„Haló?“ Po krátkych troch zvoneniach sa do ticha ozval Clairin hlas.

„Plyšáček Claire,“ ohlásil sa Gibsie. Zdvihol ku mne dľaň, aby mi naznačil, že nemám ani ceknúť. Práve som otvoril ústa, že sa ho spýtam, či mu preskočilo.

„Gerard.“ V jej tóne bolo počuť úľavu. „Si v poriadku? Ako je Johnnymu?“

Gibsie si jej otázky nevšímal a nespúšťal zo mňa pohľad, keď sa ozval: „Prečo si mi to nepovedala?“

„N-nepovedala? A čo?“ nechápala Claire, a jej hlas prezrádzal obavy.

„O Shannoninom otcovi.“

„Drbe ťi?“ nečujne som vyslovil a mal sto chutí ho zabiť.

„Vydrž,“ rovnako nečujne mi odpovedala a umlčal ma zdvihnutou dľaňou. „Dôveruj mi.“

„O čom to h-hovoríš?“ váhavo pokračovala Claire.

„Dobre vieš,“ vyhrkol a pricapil mi dľaň na ústa.

„Povedala to Johnnymu, však?“ zavzlykala Claire. „Ach bože, a on to povedal tebe.“

Srdce mi zamrelo v hrudi. Celý svet sa mi zrútil. Tak predsa som sa nemýlil.

Mal som pravdu, kurva!

„Hej, povedala mu to,“ priznal Gibsie rozzúrene. „Claire, chcem vedieť, prečo si si to nechávala pre seba?!“

„Neviedla som to naisto,“ vyprskla zronene. „Nikdy nič nepriznala, ale všetky tie modriny... Vedela som, že jej dajako ubližuje. Bála som sa, Gerard. Mala som strach, okej?“

A potom ma to trafilo ako prekliaty nákladný vlak.

„Láska, kto ti ubližuje? Napravím to.“

„Tó ti nemôžem prezradiť.“

„Nechám si to pre seba.“

„Otec.“

Vedený inštinktom som z nočného stolíka schmatol mobil a strhol zo seba perinu. Zošmykol som sa z postele a došmatlal sa k dverám do kúpeľne. Medzitým som už volal políciu.

„Johnny, človeče, čo to robíš?“ zručol Gibsie.

„Správnu vec,“ zúrivo som zasipel.

„Nehodíme najprv reč s tvojím otcom?“ navrhol. Zliezol z postele a pohol sa za mnou. „Je advokát, kamoš, a nevieme, čo...“

Zdvihol som ruku a odohnal ho. Priložil som si mobil k uchu a sústreďoval sa na hlas operátora. „Polícia, ako vám pomôžeme?“

„Moje dievča je v ohrození,“ zasipel som do telefónu a prehrával boj so svojimi emóciami. „Má iba šesťnásť. Je mladistvá a potrebuje vašu pomoc. Býva na Elk's Terrace v Ballylaggine v grófstve Cork, máte to? Zapísali ste si to? Elk's Terrace 95. Je veľmi drobná, okej? Naozaj maličká. Nedokáže sa brániť a ja sa k nej teraz nedostanem...“ Triasol som sa na celom tele. Hlavu som si oprel o studené kachličky v kúpeľni, stisol zuby a zavrčal: „Musíte tam hneď teraz niekoho poslať, pretože tá sviňa, jej foter z nej vymlátí dušu.“

„No,“ zachmúrene sa ozval Gibsie odo dverí do kúpeľne, keď som dotelefonoval. Zložil si ruky na prsia a súhlasne prikývol. „Ty vieš, ako rozbúriť pokojnú hladinu.“

„Kriste, Gibsie.“ Trhano som vydýchol, zápästie si priložil na čelo a zasyčal: „Ako to, že som to nevedel?“

„Kamoš, úprimne povedané, ako si to mal vedieť?“ nadhodil Gibsie a vzdychol. „Pozri sa na vašich, Johnny. Dopekla, stavil by som sa o prachy, že John na teba v živote nezdvihol ruku.“

Pravda.

„Presne tak,“ pokračoval Gibsie, akoby mi čítal myšlienky. „Ťažko si predstaviť, že sa niečo také deje, keď je to pre teba totálne nenormálne, až je to v podstate nepochopiteľné.“

„Nedocvaklo mi to,“ vyjachtal som a zápasil s obrovskou cunami viny, čo sa vo mne dvíhala. „Len som... nedošlo mi to.“

„Pozri, písal som tvojmu otcovi,“ oznámil mi. „Johnny, kamarát, už je na ceste. On nám pomôže.“

„Dobre,“ pridusene som odvetil, kým som sa usiloval chytiť dych a spracovať to. „Bude ma musieť zastupovať, keď ma zabasnú za vraždu.“

„Myslíš, že by zastúpil aj mňa?“ spýtal sa Gibsie. Pokrčil plecami a dodal: „Do pekla sa vždy ide ľahšie dvom.“

5

Som troj brat

SHANNON

Keď som otvorila oči, na zmysly mi ako prvé zaútočili slnečné lúče presakujúce cez okno. Nasledovalo pípanie monitorov, ktoré prichádzalo ruka v ruke s dunením v hlave.

Bum. Bum. Bum.

Zmätene som hľadala Johnnyho, no márne.

Nebol tu.

Zachvátila ma panika. Tľapkala som matrac, otáčala hlavu na jednu aj na druhú stranu, či neuvidím pána a pani Kavanaghovcov alebo Gibsieho.

„No tak... no tak, už je dobre.“ Ruku mi uchopila veľká dlaň.
„Som pri tebe.“

„Joey?“ ustráchané som zakrákala. Srdce mi bilo raketovou rýchlosťou, kým som po ňom zúfalo pátrala. „Joey?“

„Ššš, len pokojne,“ prehovoril akýsi matne povedomý hlas.
„Shannon, som pri tebe.“

Zavrhla som hlas neznámeho, pokrútila hlavou a dotkla sa nosa. „Joey?“ sotva počuteľne som zachripela. Vytrhla som si hadičky z nosných dierok a zhlboka sa nadýchla. Lapala som po prepotrebnom vzduchu, ako to odo mňa vyžadoval mozog. Len čo som ho nabrala do pľúc, celý hrudník mi zachvátila spaľujúca bolesť a skríkla som. Ruky sa mi mimovoľne dotkli boku.

Obviazaného boku?

Ten dotyk ma vystrašil. Potiahla som za nočnú košeľu, čo ma zahaľovala, a odhalila biely obväz medzi rebrami a ľavým prsníkom. Dopekla, čo sa to so mnou porobilo? „Ach bože, Joey...“

„Upokoj sa.“ Čiasi ruka sa pohla a objala mi tvár. Silno som zažmúrila oči a telo mi v posteli skamenelo od strachu. „Dýchaj, pekne pomaly.“

Neboj sa, je to jemný dotyk, vzápätí som pochopila, ale už som si nemohla byť ničím istá.

S vypätím všetkých síl som sa usilovala potlačiť hroziaci panický záchvat. Nadychovala som sa krátkymi pomalými nádychmi a strhla som sa, keď sa mi hrudník na protest rozpálil. V hlave mi dunelo tak prenikavo, akoby mi mala každú chvíľu prasknúť. Voľnou rukou som sa chcela dotknúť čela, ale zamrzla som, keď prsty nahmatali čosi, čo pripomínalo gázu.

A vtom mi svitlo.

Otec.

Od hrôzy mi zamrelo srdce a potom sa nevyspytateľne rýchlo rozbúchalo, keď som sa jedným šmahom rozpomenula na otca, ako ma zbil. Ako zmlátil Joeyho, ublížil Tadhgovi aj mame.

Je tu? Je nablízku? Bude zle?

„Už je dobre,“ dookola opakoval neznámy citlivým, chlácholivým tónom. „Si v nemocnici, ale už si v bezpečí, dobre? Nikto ti neublíži.“

V bezpečí, nateraz.

Nad tým prázdny sľubom sa mi chcelo smiať.

Zdráhavo som otvorila oči a s meravým srdcom tam ležala ako kus ľadu, kým som hľadela na muža, čo sa nado mnou skláňal.

„Ahoj, malá,“ ozval sa hlasom prívetivým ako vianočné ráno. „Dávno sme sa nevideli.“

Nič som na to nepovedala. Nemohla som. Len som naňho mlčky civela.

Prerývane vydýchol a pustil mi tvár. Znovu sa mi načiahol za rukou. Rýchlo som ju stiahla. Nechcela som, aby sa ma dotýkal.

„Kde je Joey?“ spýtala som sa, keď som sa opäť zmohla na slovo. Môj hlas akoby mi ani nepatril. Bol zlomený a chrapľavý, no tie slová zo mňa vychádzali, preto som pokračovala. „Musím hovoriť s Joeym.“ Potrebovala som zistiť, čo mám povedať, keby sa ma niekto pýtal, čo sa stalo. Nevedela som, aký príbeh mám použiť tentoraz. „Je tu?“ Skopla som perinu, čo ma nútila ležať. Vytiahla som sa po matraci do sedu, až som mala chrbát rovno-

bežne s kovovým čelom postele. Znovu som sa bolestne nadýchla, no nevšimala som si rozpálený hrudník. Ostražito a bojácne som sa rozhliadla po svetlej izbe. „Prosím, vážne musím hovoriť s Joeym.“

„Shannon, musíš sa upokojiť...“

„Musím hovoriť s Joeym,“ zakrákala som a odtiahla sa, keď sa ma chcel znovu dotknúť.

„Shannon, som pri tebe.“ Modré oči, také podobné mojim, ma úpenlivo prosili, aby som pochopila niečo, čo som nikdy pochopiť nemohla. „Vrátil som sa domov. Už nastalo.“

„Je mi to fuk,“ odvrkla som hlasom zbaveným všetkých emócií, kým som zápasila s úzkosťou. „Musím hovoriť s bratom.“

„Aj ja som tvoj brat,“ smutne nadhodil.

„Nie.“ Pokrútila som hlavou a vyvrátila jeho tvrdenie. „Vykášľal si sa na nás. Nie si môj...“

„Shan!“ Dolahol ku mne Joeyho hlas a s ním buchnutie dverí. „Vravel som ti, kurva, aby si sa k nej nepribližoval.“ Prešmykol sa do izby ako niekto napojený na NASA, odstrčil Darrena z cesty a zviezol sa na kraj postele. „Práve sa prebrala, kretén,“ dodal. Kolená mu nepokojne poskakovali, keď mi naprával perinu pri nohách a prikrýval mi ich. „Ďalšiu skurvenú drámu teraz fakt nepotrebuje.“

„Joey.“ Ruky sa mi mimovoľne pohli a zastavili mu rozochvenú pažu. „Čo sa deje?“

Len čo som mu pozrela do tváre, bolestne som zavzlykala. Pod očami mal fialovočierne monokle, zrejme mal zlomený nos a spodnú peru mal rozbitú a opuchnutú.

„Ach, Joey.“ Načiahla som sa a odhrnula mu vlasy z tváre. Odhalili dvojce krvou podliate oči s rozšírenými zrenicami, ktoré mu takmer prekryvali zelené dúhovky. Zahalil ma strach. Vedela som, čo tie krvavé tmavé oči znamenajú, a s bitkou od otca nesúviseli. Signalizovali čosi oveľa horšie, čosi, čo už minulý rok dostal pod kontrolu, ako som predpokladala. „Nevrav mi, že si...“

„Nerob si starosti,“ rýchlo mi skočil do reči, chytil ma za ruku a položil mi ju späť na kolená. „Som v pohode.“

Nie, nebol v pohode. Bol sfetovaný.

„Shannon, som v pohode,“ zopakoval a pohľadom mi naznačil, aby som sa v tom nevrátila.

Zopla som ruky a už nič nevravela. Preglgla som milión nevypovedaných slov, aby sa pripojili k ostatným, čo vo mne vrelí. „Čo sa deje?“

„Si z toho vonku,“ ubezpečil ma Joey a zvrtol sa, aby mi videl do tváre. Svoju pozornosť upriamil len na mňa. „Dva dni si bola striedavo v bezvedomí. Lekári ti niečo dali, aby ti mohli zaviesť ten...“ Stratil reč a rozhodil rukami. Triasol sa ako osika. „Ten...“ Hrabol si do vlasov, zavrtil hlavou a luskol prstami. „Doriti, nespomínam si, ako to bolo.“

„Do nemocnice ťa priviezli v sobotu večer,“ vysvetlil Darren oveľa pevnejším hlasom. „Dnes je utorok, Shannon. Niekoľko dní si bola striedavo v bezvedomí.“

„Ja som ju priviezol,“ zavrčal Joey a plecيا mu stuhli. „Do nemocnice som ju priviezol ja. Doriti, kde si bol ty, dokonalý synáčik?“

„Liečia ti ťažký otras mozgu a traumatický pneumotorax,“ ďalej vysvetľoval Darren a nevšímal si Joeyho poznámku. „Keď si sem prišla, bola si ukrutne dobitá. Zašili ti tržnú ranu na tvári a máš pomliaždené rebrá.“

„Pomliaždené rebrá,“ vysmial sa mu Joey. „Darren, otvor oči. Je pomliaždená úplne celá!“

„Joey, došlaka, čo je s tebou?“ vyprskol Darren a prísne na brata pozerál. „Si sfetovaný? To je vo veci? Fičíš na niečom?“

„Hej, fičím,“ odsekol Joey a svoju zlosť obrátil proti Darrenovi. „Fičím na nekonečne skurvených bitkách. Na tom fičím, kretén.“

„Joey, nerozčuľuj sa.“ V obave som sa dotkla dlaňou jeho ruky, aby sa utíšil, a pozrela na Darrena. „Čo znamená traumatický pneumotorax?“

„Znamená to, že ten netvor ťa kopol tak silno, až ti skolabovali pľúca,“ zapojil sa Joey a lomcoval ním hnev. „Znamená to, že ti museli vraziť skurvenú trubicu do tela, aby si mohla dýchať.“

„Ach bože.“ V záchvate paniky som pozrela na svoje telo a rozplakala som sa. „Je to zlé?“ Trasúcou sa rukou som sa dotkla rany. „Ako som na tom?“

„Nie je to vážne,“ náhlivo ma ubezpečil Darren. „Neoperovali ťa. Podarilo sa im uvoľniť tlak a pomohli ti s dýchaním tak, že ti vložili tenkú trubičku do...“

„To nemyslíš vážne,“ prerušil ho Joey. „Robíš si kozy, kurva?!“

„Joey,“ zavrčal Darren. „Ovládaj sa.“

„Mám tam diery?“ vyjachtala som a nakukla si pod košeľu. „Ešte je to tam?“

„Nie, Shannon,“ tíšil ju Darren. „Včera ráno ti ju dali preč. Röntgenovali ti hrudník a bola si na cétečku. Všetko vyzerá skvele, jasné?“

Prikývla som a premohla ma otupenosť.

„Ale niekoľko týždňov budeš mať bolesti,“ dodal a tvár stiahol do grimasy. „A nasadili ti antibiotiká, aby sa zabránilo infekcii.“ Pokrútil hlavou a dopovedal: „Sestry ti všetko vysvetlia lepšie ako ja.“

„Vážne? Myslel som si, že vynikáš vo všetkom,“ zhodil ho Joey.

„Neviem, čo predpísali proti bolesti tebe, ale už to prekračuje všetky medze,“ zavrčal Darren a fľochol na Joeyho. „Skončíš s tým!“

Joey sa rozosmial. „S paralenom?“

„Neobľbneš ma,“ odsekol Darren vyrovnaným tónom.

„Prečo si tu?“ zachripela som, keď mi od strachu zovrelo hrud’.

„Aby som pomohol,“ odvetil Darren. „Som tu, aby som sa o vás postaral. O všetkých.“ Zaletel pohľadom k Joeymu a vzdychol. „Aj o teba.“

„Nenamáhaj sa,“ odsekol Joey.

„Prečo?“ Zopla som ruky a pomaly vydýchla. „Odkiaľ si vedel, čo sa stalo?“

„Mama mu zavolala,“ prezradil Joey a znovu hrozivo gánil na Darrena. „Tá suka mala zjavne celý čas číslo na tohto pan-garta.“ Z jeho tónu presakovala jedovatá irónia. „Klamali nás, Shan. Predstav si to.“

Darren si bolestne povzdychol. „No tak, Joey, váž slová.“ Zvraštil obočie a dodal: „Hovoríš o našej mame...“

„O našej mame?“ Joey sa sucho zasmial a kolená mu nepokojne poskakovali. „Voľajakú máme? Doteraz som si myslel, dopek-

la, že matky sú mýtické bytosti ako jednorožce, pretože ja som ešte nijakú naživo nestretol.“

„Bol si s mamou po celý čas v kontakte?“ spýtala som sa priškrtené. Bol to šok. „Takmer šesť rokov?“

„Si píš,“ predbehol Darrena Joey. „Nezdvihol telefón a neza-
volal nám, ale s milovanou mamičkou bol v spojení.“

Darren zavrtil hlavou. „Joey, musíš si dať pohov. To napätie ti neprospieva.“

„A ty nám nemáš čo napochodovať späť do života a rozka-
zovať nám tu,“ vybafoľ Joey a celý sa triasol. Bolo mi jasné, že
svoj hnev ovláda len s veľkým sebazaprením. „Tak to nefunguje.
Darren, nemôžeš si len tak odísť a zase sa tu objaviť, akoby sa
nechumelilo!“

Rozkazovať? „Ako rozkazovať?“

„Náš milovaný braček si myslí, že teraz nám šéfuje.“ Joey vy-
skočil do stoja a začal pochodovať po malej izbe. Pripomínal
divé zviera uväznené v kletke. „Myslí si, že môže vyjsť z dverí,
na pol desaťročia nás opustiť, potom sa sem znovu dovaliť na
svojom nablýskanom aute, s tučnou peňaženkou a určovať nám
pravidlá.“

Darren pozrel na nášho brata. „Joey, to nie je fér.“

„Darren, a čo si čakal?“ namietol Joey a fľochol naňho. „Žúr-
ku na privítanie? Balóny a tortu? Dovalíš sa späť do mesta a mys-
líš si, že ti padneme k nohám, pretože si nás prišiel zachrániť?“
Pokrútil hlavou a vysmial sa mu. „Zabudol si na nás. Vyparil si
sa, kurva. Nechal si nás s nimi. Takže ak ide o mňa, môžeš si dať
odchod. Zvládnem to.“

„Joey, zvládneš iba ak hovno,“ vyštekol Darren. „Pozri sa na ňu.“

„Pozri sa na seba,“ odvrkol Joey zúrivo. Potom zatlieskal
a dodal: „Darren, pekný oblek, došľaka, vyzeráš dobre. Uprave-
ný, dobre živený... Prajem ti to.“ Zamračil sa, zdvihol ruku, uká-
zal na seba a potom na mňa. „Blahoželáme k úspechu, braček.“

„Mal som osemnásť,“ šepol Darren a prstami si prehrabol
tmavé vlasy. „Nedokázal som si s tým poradiť.“

„Hej, kretén, aj ja mám osemnásť,“ bez štipky súcitu vychrlil
Joey. „A hádaj čo? Vyhrnul som si rukávy a poradil si. Zostal
som!“

„Potom si silnejší ako ja.“

„Nie som silnejší ako ty,“ vyjachtal Joey a hlas sa mu zlomil. „Len mám skrátka svedomie.“

„Prestaňte,“ prosíkala som a chytila sa za hlavu. „Prosím, len sa už prestaňte hádať. Už to nevydržím.“

„Prepáč.“ Darren si prstami hrabol do vlasov a bol zjavne podráždený. „Joey, mohol by si sa ovládať kvôli nej? Musíme jej to vysvetliť a hádky nám nepomôžu.“

Joey vyceril zuby a ukázal Darrenovi prostredník, no svoje názory si už nechal pre seba.

„Shannon, otec je preč,“ pokojným tónom prezradil Darren.

Prevalil sa mnou pocit, ktorý mi podozrivo pripomínal nádej. „Fakt?“

„Nie je preč,“ opravil ho Joey. „Skrýva sa. A to je veľký rozdiel.“

A bolo po nádeji.

„Môžeš sklapiť?“ zavrčal Darren.

„Môžeš ju prestať kmiť falošnými vyhlídkami?“ zakontroval Joey napálene. „Z dlhodobého hľadiska jej to nijako neprospeje, kurva.“

„Nateraz je preč,“ rýchlo sa opravil Darren a vystríhal Joeyho pohľadom. „Polícia ho vypátra a pôjde sedieť, decká. Postarám sa o to.“

„No jasné,“ vysmial ho Joey. „Strážny anjel Darren, príď nám na pomoc.“ Zjavne rozčarovaný pohýbal krkom zboka nabok a prstami bubnoval po matraci. „V tejto krajine je súdnictvo zasraný vtíp a všetci to vieme. Ak ho nájdú, dostane nanajvýš podmienku, dajaký mierny trest a k tomu fľašku whisky ako pozornosť od sociálky za nepríjemnosti, ktoré musel podstúpiť. A ak dúfate v niečo iné, tak klamete sami seba.“

„Včera som bol s mamou na súde,“ nevzdával sa Darren a Joeyho poznámky si nevšímal. „Požiadali sme o ochranu. O tri týždne bude pojednávanie, očakáva sa, že sa naň dostaví, no zatiaľ vydali predbežné opatrenie. Má zákaz vstupu do domu a s nikým z rodiny sa nesmie kontaktovať.“

„Mali by ho zabasnúť za pokus o zasranú vraždu,“ vyhrkol Joey.

„Súhlas,“ odvetil Darren. „Joey, aj ja chcem, aby tu už nebol. Nenávidím ho práve tak ako ty.“

„O tom pochybujem,“ zakrochkal Joey. „Kurevsky o tom pochybujem.“

Darren si ťažko vzdychol. „Joey, chceš to? Chceš sa porovnávať, kto bol na tom horšie? Alebo chceš, aby táto rodina zase normálne fungovala?“

„Tu o nijakej rodine nemôže byť ani reči,“ rozohnil sa Joey. „Nedochádza ti to?“

„Aj tak sme rodina,“ potichu namietol Darren. „A budeme silnejší, ak potiahneme za jeden povraz.“

„S ňou,“ vybafol Joey a zdalo sa, že už ani nemôže byť zúfalejší. „No dopovedz to,“ vyzval ho. „Budeme silnejší s ňou.“ Joey pokrútil hlavou a sucho sa zasmial. „To je vtip, kurva.“

„Kde je?“ nervózne som sa ozvala.

„Doma, s prababičkou a chalanmi.“

Srdce mi zamrelo. „Prečo?“

„Prečo?“ Darren sa zamračil. „Ako to myslíš?“

„Prečo je ešte stále tu?“ vyjachtala som a pästami zovrela plachtu pod sebou.

„Konečne!“ zvolal Joey a prudko rozhodil rukami. „Konečne to niekomu došlo!“

„Ona je taká istá obeť ako my ostatní,“ pomaly vyslovil Darren. „Decká, viem, že to tak teraz necítite, a absolútne rozumiem, no musíte pochopiť, čím si prešla...“

„Totálna kravina,“ vysmial ho Joey. „Blbosť na entú, Darren! Ona nie je nijaká obeť. Ona to dovolila. Ona mu umožnila, aby to robil.“ Ukázal smerom, kde som sedela. „Má na tom rovnaký podiel viny ako on, že Shannon je teraz tu.“

„Joey, no tak.“

„Nie.“ Joey krútil hlavou. „Obetou možno mohla byť prvý raz, čo na ňu zdvihol ruku. Dopekla, možno prvých desať ráz, toľko jej uznám. Bola mladá a hlúpa. Ale celých dvadsaťštyri rokov?!“ Vrtel hlavou. „Nie, Darren, toto nám urobila. Podieľala sa na tom.“

„Napadlo vám niekedy, prečo je nás tak veľa? Prečo s ním mala ďalšie a ďalšie deti? Prečo od neho neodišla?“ vyhŕkol Dar-

ren a pozeral na nás. „Alebo prečo to má v hlave také kurevsky pomýlené? Napadlo vám niekedy, že s ním zostala, pretože sa desila toho, že svoje hrozby naplní? Všetci sme predsa počuli tú jeho tirádu *Ak ma opustíš, zabijem teba aj deti*, čo ju ňou kŕmi už od pätnástich! Prekristapána, ten chlap ju celé dve desaťročia ničil a opakovane sa jej vyhrážal zabitím, ak od neho odíde! Nemyslíte, že jej to mohlo totálne dodrbať hlavu? Napadlo vám vôbec, že tu bola proti svojej vôli? Rodila deti proti svojej vôli? Bola znásilňovaná, bitá a psychicky zneužívaná do takej miery, že stratila kontakt s realitou? Mala pätnásť, keď som sa jej narodil, a štrnásť, keď otehotnela!“ dodal. „Na chvíľu sa nad tým zamyslite. Pomyslite, ako sa musela brutálne báť, doriti, keď sa jej život prepojil s tým netvorom. Nemá ani mamu, ani otca, ktorí by jej ukázali cestu. Na celom poondiatom svete mala iba jeho. Bola dieťa, ktoré rodilo deti, a to ju zlomilo!“

„Nemienim to počúvať,“ vyštekol Joey. „Už nebudem počúvať ďalšie výhovorky.“

„Napadlo niekomu z vás, prečo nás dobrovoľne poslala do náhradných rodín?“ nevzdával sa Darren. „No tak, napadlo?“ tvrdo nástojil.

„Bola chorá,“ odsekol Joey.

„Nebola chorá,“ rozčúlene zavrčal Darren. „Chcela nás od neho dostať preč. Pokúšala sa nás zachrániť pred tým, čomu sa ona sama nevládala postaviť.“

„Prečo nás tam teda nenechala? Možno by sme mali šancu zabojovať o lepší život, doriti.“

„To dobre vieš,“ odsekol Darren a už sa triasol. „Vieš to!“ Niekoľko ráz sa zhlboka nadýchol, aby sa upokojil, kým pokračoval. „Bála sa, že sa to stane aj vám. Bola vydesená a práve čakala Tadhga...“

„Takže preto, že ty si bol znásilňovaný, sme sa museli vrátiť domov, aby nás naši mučili,“ naliehal Joey. „Je to tak? Mínus a mínus je plus? Lebo ak sa pýtate mňa, to je veru skurvená logika.“

„Joey!“ vyprskla som. „Prestaň.“

„Je mi ľúto, že sa mu to stalo,“ roztrasene priznal Joey. „Je mi to kurevsky ľúto, že sa to stalo práve tebe, Darren. Ver mi. Ale ja

som bol za to potrestaný.“ Rukou ukázal na našu trojicu. „My všetci.“

„Joey, už je po všetkom,“ chlácholila som ho a zúfalo ho chcela upokojiť. „Nerozčuľuj sa.“

„Ani náhodou nie je po všetkom!“ vyjachtal. „Ježišikriste, z toho domu som vás mal všetkých odviesť už pred rokmi. Mal som to zvrátiť. Vedel som, že sa to stane...“ Hlas sa mu zlomil a drsne zalapal po dychu. „Ale oni ma strašili a spochybňovali ma!“ Pozrel na Darrena. „Ty si ma zastrašoval a ja som ti uveril, že život s ním je lepší ako inde.“ Zelené oči mu zaliali slzy, no rýchlo žmurkal a rozohnal ich. „V tej druhej rodine som prežil najlepších šesť mesiacov svojho života. A aj ona...“ Prstom ukázal na mňa. „V tej rodine sme boli šťastní. Nič nám tam nehrozilo! Ale ty a mama ste ma presvedčili, že doma je bezpečnejšie ako tam.“ Zápästie si pricapil na čelo a zasyčal: „Mal som šesť a vy ste mi totálne dodrbali hlavu, takže teraz už ničomu neverím. Neverím ani svojmu skurvenému inštinktu.“

„Bál som sa, aby sa to nestalo aj tebe,“ vyjachtal Darren. „Myslel som si, že robím správnu vec. Usiloval som sa o tvoje bezpečie...“

„Zastrašoval si ma! Presvedčil si ma, aby som ti veril, a potom si odišiel!“ zrúkol Joey a triasol sa ako ratlík. „Presvedčil si ma, aby som ti dôveroval! Mal som dvanásť a ty si za sebou zabuchol dvere a všetko si hodil na moje plecia. A potom som ja zastrašoval ich! Krmil som ich tými istými sračkami ako ty mňa, zasieval do nich ten istý strach a paranoju, pretože som nič iné nepoznal. A pozri sa teraz na nás!“

„Joey, mrzí ma, že som vás opustil.“ Darren sa zachvel a zvesil hlavu. „Ale musel som odísť...“

„Hej, no a mňa mrzí, že som ti uveril!“ Joey sa klepal na celom tele. „Tú chybu už nezopakujem,“ zasipel.

V izbe nadiľho zavládlo ticho, kým Darren znovu prehovoril. „Pozrite,“ ozval sa priškrteným hlasom. „Decká, neviem odpovedať na všetko, ale viem, že sa mame nemôžem otočiť chrbtom.“

„Ja hej,“ nadhodil Joey úsečne. „Hravo.“

„Prvý raz v živote sa bráni,“ vychrlil Darren. „Pokúša sa pre nás urobiť správnu vec. Nie je zlá a vy to viete. Je to ustrácha-

ná žena, ktorá za seba nechala rozhodovať strach, a dopadlo to príšerne.“

„Jej zlé rozhodnutia nás takmer zabili,“ odvrkol Joey. „Moja sestra pre ne skončila na nemocničnom lôžku.“

„Na nemocničnom lôžku je naša sestra kvôli otcovi,“ opravil ho Darren. „Joey, nedovoľ, aby ti hnev zatemnil logický úsudok.“

„Už mám toho dosť,“ precedil Joey cez zuby a rozhodil rukami. „Nie, už nebudem počúvať, ako ospravedlňuješ, prečo dovoľila tej svini, aby nás týral!“

„Ja len vravím, že nie je všetko čierne-biele,“ odvetil Darren a otočil sa na mňa. „Dnes sa tu ešte zastavia z polície a vypočujú ťa. Bude treba, aby pri tom bola mama alebo ja.“

„Nie.“ Od strachu to vo mne vrelo, všetko dobré a čisté sa začiernilo, až zo mňa zostala len rozklepaná zmätená kôпка. „Nejdem do toho.“

„Neboj sa,“ nežne ma povzbudil Darren. „Preberieme to a na obavy nebudeš mať nijaký dôvod.“

„Shan, ak chceš, môžem tu zostať ja,“ nadhodil Joey. „Darren môže ísť.“

„To posledné, čo ti teraz treba, je ukázať sa v tomto stave pred policajtmi,“ zavrčal Darren. „Čo si si šupol tentoraz? Zase fičíš na...“

„Rád počujem, že vďaka mimoriadnym telefonátom s mamou si v obraze o dianí v našej rodine,“ vychrlil Joey. „Škoda, že ti nepovedala o skutočných problémoch, ktoré sme mali. Aha, počkať, asi ti o nich hovorila, ale ty si ich vzápätí odsunul nabok. Musí byť fajn mať svedomie na vypínač. Kurva, musí to byť paráda počuť len to, čo chceš.“

„Prestaňte,“ zastonala som. „Prosím.“

„Vonku už postáva sociálna pracovníčka,“ oznámil Darren a znova sa otočil na mňa. Joeyho poctivo ignoroval. Než pokračoval, uvoľnil si kravatu a rozopol vrchný gombík na snehobielej košeli. „Pochopiteľne, budeš s ňou hovoriť osamote, ale keď sa všetci dohodneme na spoločnej verzii, malo by to ísť hladko.“

„Na spoločnej verzii?“ Len čo to Darren vyslovil, zhasla aj posledná iskierka sebaovládania, na ktorú sa Joey spoliehal.

„Seriem na to!“ Vyskočil do stoja a začal pochodovať po izbe. „Už bolo dosť tých prekliatych príbehov.“ Ruku si zaboril do plavých vlasov a potiahol za ne. „Stačilo,“ zavrčal.

„Nechcem od vás, aby ste klamali,“ vysvetlil Darren. „Len hovorím, že jednoducho musíme podržať mamu...“

„Žiadaš od Shan, aby nepovedala pravdu,“ namietol Joey. „Aby vynechala tie časti, keď mama tajila, čo nám urobil, keď len stála obďaleč a dívala sa. Keď nič neurobila. A v mojom svete je zamlčaná pravda kurevská lož.“

„Ak chcete zostať spolu, navrhujem, aby ste mamu podržali aj s tým prekliatym príbehom,“ vyštekol Darren a už strácal nervy. „Pretože len tak vás udržím pokope, decká, jasné? Ak ju zavrhneme, ak o nej budeme hovoriť inak než o obeti domáceho násilia, ktorou je a ktorá pre svoje deti urobila to najlepšie, tak si Shannon, Ollie, Tadhg aj Sean môžu začať baliť kufre. A len Boh vie, kam vás pošlú. Čakajú vás nové školy, nové rodiny, noví priatelia, ďalší noví neznámi. Ak toto chcete, tak do toho, bojujte so mnou, ale dá sa to aj inak. Decká, môžeme spraviť všetko pre to, aby to fungovalo.“

„Ja už nemôžem.“ Joey podišiel k okennému parapetu a zovrel ho takou silou, že by som sa nečudovala, keby ho odtrhol. „Už to nezvládam,“ povedal viac-menej pre seba. „Už nedokážem takto žiť.“

„Joey,“ zasiahla som. „To dáme...“

„Nie,“ zlomil sa mu hlas. „Nie, Shan,“ šepol, otočený chrbtom ku mne. „Nedáme.“

„Máme tu ešte jeden problém,“ dodal Darren a prelomil priam hmatateľné napätie.

Odlepila som oči z Joeyho chrbta a uprela pohľad na Darrena. „Aký?“

„Johnny Kavanagh.“

Joey čosi zahuhlal, akoby na znak súhlasu.

„Č-čože?“ Zavrtela som hlavou a zápasila s cunami strachu, ktorá si razila cestu mojim hrdlom. „Čo z tohto sa týka John-nyho?“

„Ten magor na to prišiel,“ zašomral si Joey popod nos a ešte vždy nám otrčal chrbát. „Tak predsa len za voľačo stojí.“

„Poriadne nám to komplikuje,“ neradostne prisvedčil Darren. „Policajtom vyvoláva ráno, na obed aj večer. Odvčera poslal do domu štyri policajné autá.“

„Č-čože?“ Schytila som sa za spánky. Mala som pocit, že ma pulzujúca bolesť hlavy zabije. „Odkiaľ to vie?“

„Shan, netráp sa. Dobre, že to vie,“ hlesol Joey. „Už kvôli nim nebudeš musieť klamať.“

„Dopekla, môžeš držať hubu?“ zrúkol Darren. „Snažím sa to napraviť, a ty mi v tom nijako nepomáhaš.“

„Pretože to nejde napraviť,“ zakontroval Joey. „Ja to viem, Shannon to vie... Kriste, ešte aj Sean to vie, a to má len tri!“

„Shannon, neviem, čo si svojmu priateľovi povedala, ale musíš ho zastaviť,“ oznámil Darren a znovu sa upriamil na mňa. „Mieša sa do niečoho, o čom nič nevie.“

„Ja som mu nič nepovedala,“ zašepkala som a pri myšlienke na Johnnyho sa mi prudko rozbúchalo srdce. „A nie je môj...“

„Si na omyle, ak si veríš, že jej kamoša umlčíš,“ vysmial sa mu Joey. „Darren, každého nemôžeš upratať.“

„Joey, pre milosrdenstvo božie, mohol by si zmĺknuť?!“ zavrčal Darren. „Ak si sem neprišiel pomôcť, tak bež domov.“

„Fajn, idem,“ zasipel Joey. „Pretože s týmto nechcem mať nič spoločné.“ Zvrtol sa a gánil na Darrena. „Keď chceš ďalej klamať a odrbávať tieto decká, a tá ženská ďalej zostane v ich životoch, tak len smelo do toho. Zjavne ťa nezastavím, ale v tejto hre už nebudem robiť pešiaka. Svoje som si odkrútil.“

„Joey, nie je to hra,“ zavrčal Darren. „Je to náš život.“

„Taký ho nechcem,“ vybafol Joey a tvár mu blčala. „Ak musíme takto žiť, tak tu nechcem byť.“

„Joey...“

„Shan, uvidíme sa neskôr,“ vyslovil priškrteným hlasom a náhlil sa k dverám.

Stuhla som v posteli a dívala sa, ako sa Joey vyrútil von a dvere sa za ním zaplesli. Nechcela som, aby odišiel. To posledné, čo som si teraz priala, bolo zostať s Darrenom sama. Niežeby som sa ho bála, len som ho nepoznala. Stal sa z neho muž. A súdiac podľa jeho značkového obleku a drahých hodín na zápästí, muž, s ktorým sme mali len veľmi málo spoločného.

„A čo si teraz?“ vyhrkla som. Sklamalo ma, že som dovolila, aby ma premohla zvedavosť. Rukou omotanou drôtmí som ukázala na jeho oblečenie. „Čo robíš?“

Darren sa oprel o operadlo stoličky a zahľadel sa mi do očí. „Pracujem pre medzinárodnú IT spoločnosť.“ Zahniezdil sa na stoličke a znova si potiahol kravatu. „Pôsobím na jej belfastskej pobočke.“

„Takže tam si bol?“ spýtala som sa a prehltla bolesť. „A celý čas nás delilo len šesť hodín cesty?“

„Hej.“ Pomaly prikývol, no potom sa zarazil. „Teda vlastne nie, prvé štyri roky som strávil v Birminghame, kde som vyštudoval a praxoval. Do Belfastu som sa presťahoval až koncom dvetisícťretieho.“

„Aha.“ Netušila som, čo mám povedať, a tak som mlčala. Pravdupovediac, netušila som, či sa na to ešte dá niečo povedať. Odišiel. My sme zostali. Jemu sa život zlepšil. Nám sa ešte väčšmi pohoršilo. Bodka.

„Shannon, musel som odísť,“ potichu dodal.

Bolo mi to jasné. No aj my.

„Polepšil si si?“ počula som, ako sa ho pýtam. Zdvihla som k nemu pohľad. „Našiel si pokoj?“

Darren váhal s odpoveďou. „Našiel som spôsob, ako sa s tým vyrovnáť.“

Prerývané som vydýchla a prikývla. „Dobre.“

„Mám partnera,“ prezradil trochu neisto. „Volá sa Alex. Sme spolu tri roky. Bývame v malom byte na okraji centra.“

„Miluje ťa?“ spýtala som sa.

Darren prikývol. „Hej, miluje ma, Shan.“

„To som rada.“ Sklopila som pohľad na ruky a zapraskala hánkami, kým som zhľadúvala správne slová. „Vždy som bola na tvojej strane.“ Hovorila som takmer nečujne. „Chcela som, aby si bol šťastný, aby si si našiel niekoho, kto ťa bude milovať. Bolo mi fuk, či to bude chalan, alebo baba. Vždy som si priała, aby si to vedel.“ Bezradne som pokrčila plecami. „Bála som sa, že to nevieš.“

„Shannon.“ Povzdychol si. „Nechcel som vás tam nechať napospas.“

„Ale urobil si to, Darren,“ zašepkala som a donútila sa, aby som ani nemrkla. „Nechal si nás napospas.“

„Nenávidíš ma?“

„Nie,“ zastonala som. „Ale už neviem, kto si.“ Zdvihla som pohľad a pozerali sme si do očí. „A ani ty ma nepoznáš.“

„Shannon, viem, kto si,“ povedal rozochveným hlasom. „Si moja malá sestrička, ktorá rada spieva, tancuje a číta. A si bystrá. Shannon, si veľmi múdra. Z nás všetkých máš najlepšie známky. Zbožňuješ basketbal. Miluješ zvieratá. Tvoja oblúbená farba je ružová. Nosíš domov zranené zvieratá, vtáčatá a staráš sa o ne, kým sa neuzdravia. Chceš ísť na univerzitu v Dubline a študovať veterinu. No a odjakživa najväčšmi túžiš precestovať svet.“

„Už nespievam ani netancujem. Moja oblúbená farba je zelená a basketbalovú loptu som nedržala v rukách, odkedy tú moju otec prepichol nožom len preto, lebo som si ju hádzala o stenu domu. Už dávno nenosím domov zvieratá, pretože som pochočila, že nechcem, aby boli uväznené spolu so mnou. Pochopila som, že príroda im poskytuje viac bezpečia, ako im môžem dať ja. Na výšku nepôjdem a veterinárka zo mňa nebude, pretože posledné tri ročníky som prešla doslova s odretými ušami.“

Dívala som sa mu priamo do očí, kým som pokračovala. „Keby som si aj nejakým zázrakom vedela zlepšiť známky a zmaturovala, nie som taká naivná, aby som verila, že si niekedy budem môcť dovoliť študovať na vysokej. Už viac netúžim precestovať svet a mojou najväčšou túžbou je prežiť.“ Strhol sa, no donútila som sa dopovedať. „Darren, dievča, ktoré si pamätáš, je preč. Už ním viac nie som. Už ho zo mňa dávno vymlátil.“

„Shannon, je mi to ľúto.“ Viac k tomu nepovedal.

„Hej,“ vzdychla som. „Darren, aj mne.“

„Musíme sa porozprávať o ďalších krokoch, ktoré budú nasledovať,“ ozval sa po dlhej odmlke. Hovoril neistým tónom a obozretne sa na mňa díval. „Je to dôležité.“

Preglgla som a prikývla. „Dobre.“

„Dôveruješ mi?“

„Nie.“

Myklo ním. „Patrí mi to,“ uznal.

„Patrí-nepatrí – o to nejde,“ zachripela som. „Jednoducho to tak cítim.“

„Rozumiem,“ zamumlal a pošúchal si bradu. „Ale mame dýcha na krk sociálka. Vieš, čo to znamená.“

Hej, viem. Nebola som si celkom istá, či mi na tom ešte záleží, ale nepochybne som vedela, čo to znamená pre nás.

„Som pripravený vrátiť sa domov a postarať sa o vás, kým sa mama nepostaví na nohy a neupraceme tento bordel. Sociálni pracovníci, ktorí sú do prípadu zapojení, podporujú toto riešenie a natoľko mu fandia, že povolili tvoj návrat domov k nám,“ pokračoval Darren. „Hovoril som s Alexom a chápe to. Aj môj šéf súhlasil a poväčšine môžem pracovať z domu. Raz do týždňa sa budem musieť ukázať v kancelárii, ale to by sme vyriešili, keď sa po veľkonočných prázdninách vrátite do školy. No nič z toho sa nepodarí bez mamy, bez jedného solídneho rodiča v rodine. Shan, aj ju musíme podporiť. Bez ohľadu na to, čo hovorí Joey, musíme ukázať, že držíme spolu.“

„Keď vravíš, že ju musíme podporiť, čo máš na mysli?“ Nevedela som presne, prečo sa na to pýtam, keď som odpoveď poznala.

„V podstate to, že keď sa ťa spýtajú, aký máš vzťah s mamou, musíš im prízvukovať, že je dobrá matka, pokúsila sa pre teba urobiť to najlepšie, poskytla ti taký stabilný domov, ako bolo v jej silách, a sama finančne zabezpečovala všetkých päť detí. Povedz im, ako ťa prehlásila do Tommenky, keď zistila, že ťa v Ballylagginke šikanujú, a ako veľmi ťa miluje.“

„Takže chceš, aby som klamala?“ spýtala som sa pošepky.

„Nie je to klamstvo. Shannon, aj ona je obeť,“ povedal a unaveno si vzdychol. „A práve teraz je mama asi to jediné, čo stojí medzi tebou a náhradnými rodičmi.“ Potom mu oči potemneli a uhol pohľadom. „A nech už Joey tvrdí hocičo, ver mi, že to nechceš zažiť.“

Cítila som v sebe neúnosnú bolesť pre všetko, čo si vytrpel. „Zvládaš to?“

Zažmurkal, akoby ho moja otázka trochu vyľakala. „Ja?“

Prikývla som.

„Som v pohode.“ Prudko vydýchol. „Len sa bojím.“

„Aj ja,“ vypadlo zo mňa.

„Nechcem, aby ste išli do pestúnskych rodín,“ dodal zlomeným hlasom. „Odhlídnuc od všetkých mojich problémov, nikomu z vás by to neprospeľo. V Tommenke sa ti darí. Keby ťa odobrali, zapísali by ťa do novej školy a musela by si znovu začínať.“

Od hrôzy mi zamrelo srdce. „Chcem zostať v Tommenke,“ vyjachtala som.

„Viem a postarám sa, aby sa na tom nič nezmenilo,“ súhlasil. „Zaplatím školné, urobím všetko, čo bude treba, ale v tomto ma musíš podržať.“

„S Joeym nepočítaj.“ Ruky sa mi triasli, kým som hovorila. „Darren, nebude s ňou žiť pod jednou strechou. Netušíš, aké to preňho bolo a je.“

„V tejto veci nie je Joey dôležitý,“ hlesol Darren a šúchal si spánky. „Už mal osemnásť.“

„A preto nie je dôležitý?“ vyštekla som a pozrela na najstaršieho brata. „Darren, v našich životoch je on ten najdôležitejší.“

Stažka si vzdychol. „Viem, viem. Nemyslel som to tak...“

„Vedel si, že Sean do dvoch rokov hovoril Joeymu *tato*?“ ostro som mu skočila do reči. Z očí mi šľahali plamene a hrozilo, že sa rozplačem. Roztrasené dlane som zvierala do pästi po bokoch. „Sean si myslel, že starší brat je jeho otec. Vieš, tá zámena bola asi prirodzená, keď pri ňom Joey presedel väčšinu nocí, kfmil ho a prebaľoval, zatiaľ čo mama bola na nočnej, alebo sa utápala v depresii. Takže nech sa páči, povedz Seanovi, že Joey nie je dôležitý. Alebo ešte lepšie, povedz Olliemu a Tadhgovi, že Joey nebol dôležitý, keď spal pred dvermi do ich izby, pretože sa bál, že si ich otec podá. Povedz im, že všetky bitky, ktoré Joey utržil za nich, boli nepodstatné. Povedz mne, že nie je dôležitý ten, čo nás nakrmil, keď sme hladovali, postavil sa za nás, keď sme nikoho nemali, dával nám peniaze, keď sme ich potrebovali na školu...“ Hlas sa mi zlomil a musela som sa niekoľko ráz zhlboka nadýchnuť, aby som vládala pokračovať. „Darren, povedz mi, že nie je dôležitý,“ vyjachtala som. Od náhleho vypätia mi plúca na protest zachvátila spaľujúca bolesť. „Tak do toho, urob to!“

„Vieš, že som to tak nemyslel,“ zavzdychal. „Pochopiteľne, že je dôležitý. Nemal som to povedať, bolo to odo mňa hlúpe.“

„Hej,“ vydýchla som a hrud' sa mi dvíhala. „To veru bolo.“

„Chcel som povedať, že Joey už mal osemnásť. Už je dospelý a sociálnych pracovníkov nezaujíma. Sústreďujú sa na maloletých – teba, Tadhga, Ollieho a Seana. Jeho v hľadáčiku nemajú.“

„Už si sa stretol so Seanom?“ počula som, ako sa pýtam veľmi nepríjemným tónom. Netušila som, že som ho schopná. „Ollie je už veľký chalan, pravda. Aj Tadhg. Koľko mali, keď si ich videl naposledy? Tri a šesť, však?“ Vedela som, že by som mala prestať a držať jazyk za zubami, no nešlo to. Rozzúrilo ma, aký dokáže byť neúctivý. Zabolelo ma, že nazval Joeyho nepodstatným, a vytušila som, že presne tak sa Joey cítil, keď odtiaľto vypadol. „Ja som mala desať, Joey dvanásť. Bol sotva o čosi starší od Tadhga. Darren, myslíš si, že sme sa zmenili?“

„Zmenilo sa toho veľa,“ šepol.

„Hej, veru,“ prisvedčila som rozochveným hlasom. „Ani tá mama, ktorá bola na teba taká dobrá, tá mamka, ktorú si pamätáš, nie je tá istá mama, akú sme zažili my.“

„Ešte vždy je to tvoja matka.“

„Vidíš, stále ju ňou nazývaš, no ja si pamätám, že som mala iba jednu takú.“

„Shannon...“

„Volá sa Joey,“ vybafla som a silno zovrela plachtu do dlaní. „Ten, ktorý nie je dôležitý. On nám celý čas robil matku, Darren, keď sa naša skutočná mama z tej roly odhlásila.“ Po lícach sa mi rozkotúlali slzy, kým som rozprávala. Túžila som to zo seba dostať a chcela som, aby to počul. „Keď si odišiel, čosi v nej zomrelo. Už to nebola ona. Všetko potemnelo. Myslíš si, že vieš svoje, ale nemáš šajnu. Nemáš šajnu, pretože si to nevidel na vlastné oči...“

„Shannon, videl som toho dosť,“ unavene odvetil. „Ver mi.“

„To, čo si videl, bolo v čase, keď ešte bola prítomná,“ vychrlila som. Nerozprávala som o tom preto, aby som ho ranila. Len som potrebovala, aby to pochopil. „Už veľmi dlho je neprítomná.“

„Pozri, nebudem ťa do ničoho nútiť,“ prehovoril napokon. „Je to na tebe, urob, ako myslíš.“

Ale...

„Ale toto sa netýka iba teba,“ pokračoval. „V stávke je aj Tadhgova, Ollieho a Seanova budúcnosť.“

Takže nemáš na výber...

„Shan, mama sa snaží,“ chlácholil ma. „Je ochotná urobiť, čo bude treba, aby to fungovalo.“

Si v pasci...

„Len potrebuje trochu nasmerovať,“ zašepkal. „Takže ak mi dôveruješ a budeš ma v tom nasledovať, sľubujem, že sa vám všetkým bude žiť lepšie. Nebudete sa musieť strachovať, že sa vráti, pretože nedopustím, aby sa to ešte niekedy stalo. A keď bude mať polícia твою výpoveď a dostane sa to na súd, už sa nikdy nebudete musieť báť, že...“

„Č-čože? Nejdem na súd,“ vyletelo zo mňa v rýchllosti. „Nepôjdem proti nemu, Darren.“ Zavrtela som hlavou a triasla sa ako osika. „Ani náhodou.“

„Shannon, už ti viac nemôže ublížiť,“ naliehal Darren. „Prisahám, že sa to...“

„Práve si mi vravel, že ho za to nezatkli,“ vyhrkla som. „To znamená, že je na slobode.“ Potlačila som v sebe nutkanie jačať a prsty som zavrátila do matraca. „Darren, to je zlé. Nechápeš, ale ja áno. Ja tomu rozumiem. Všetko pôjde do kelu. Vezme ho späť a on mi to potom zráta, že som mu z-zavarila.“ Potiahla som nosom, zdvihla ruku a nešetrne si zotrela slzy z líc. „Joey má pravdu, ľudia ako my sa spravodlivosti nedočkajú. Vyviazne s dajakým smiešnym trestom – a to musíme mať naozaj veľké šťastie. Nie, o ňom nepoviem ani slovo.“

„Shannon, musí za to zaplatiť.“

„Tebe sa to ľahko hovorí,“ odsekla som a striaslo ma. „Ty nie si tou cenou.“

„Čože?“ Darren zvrátil čelo. „Shannon, to nemá logiku.“

„To je fuk, Darren. Aj tak by si to nepochopil.“ Potiahla som nosom. „Mal ťa najradšej.“

Darren sa strhol, akoby neveril vlastným ušiam. „Už sa ani nemôžeš väčšmi myliť,“ vyjachtal. „Shannon, sakramentsky sa mylíš.“

„Ušli sa ti slová,“ zasipela som na svoju obranu. „Kruté, hrozne slová, aké ti nikdy nikto nemal povedať, a je mi to hrozne

ľúto, ale neokúsil si to, čo sa ušlo nám...” Musela som sa odmlčať a niekoľko ráz sa zhlboka nadýchnuť, aby som sa upokojila a mohla dopovedať. „Akokoľvek hrozné chvíle si zažil, keď si býval doma, a schyťal trebárs bezpočet faciek, prisahám, že po tvojom odchode sa to na milión percent zhoršilo. Prisahám ti, že nám s Joeym sa ušlo viac.“

„Ani jeden z vás nezažil to, čo sa ušlo mne,“ zavrčal a stratil so mnou trpezlivosť. „Šesť mesiacov ste bývali v malej sympatickej rodine, dostávali ste zmrzku a poondiate objatia. Shannon, netušíte, čo som prežil ja, a buďte za to kurevsky radi!“

Tie slová mnou otriasli.

Hlava mu klesla do dlaní. „Je mi to ľúto.“

„Hej,“ šepľala som. „Aj mne.“